

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμνην 35 καὶ τρίμηνν 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνην 2
καὶ τρίμηνν 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι, 22 Ἰουλίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 34

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἡ γιορτὴ τῶν γενεθλίων

Ἐνα πλήθος προσκλήσεις εἶχαν
σταλεῖ σὲ ὅλα τὰ γνωστὰ σπίτια καὶ
τὸ μισὸ Γκρήνμπορου εἰσιμα-
ζόταν γιὰ τὴ γιορτὴ.

Ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου ἦταν
ἡ ωραιότερη ἡμέρα ποὺ μπο-
ροῦσε κανεὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἐ-
να ἐλαφρὸ ἀεράκι φυσοῦσε ἀπ'
τὸ πρωὶ καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε
στὸν ὀλογάλανο οὐρανό. Ὅλοι
οἱ κάτοικοι τοῦ Ντένιστον, οἱ
κύριοι καὶ οἱ ὑπηρετές ἦταν
στὸ πόδι ἀπὸ νωρὶς γιὰ νὰ ἐπι-
βλέψουν ἢ νὰ ἐκτελέσουν τίς
τελευταῖες εἰσιμασίες.

Ἡ κυρία Βάν-Κούρτ καὶ ἡ
κόρη τῆς ποὺ εἶχαν φθάσει ἀ-
πὸ τὸ πρωὶ ἔκαναν ὅλη ὥρα
μυστικὰ συμβούλια καὶ διαβού-
λια μὲ τὴν κυρία Κίνσεϋ καὶ
μὲ τὴ Βιργινία.

Μὰ καὶ ὁ Τζάκ κι' ἡ Μπέτ-
τυ εἶχαν κι' αὐτοὶ τὰ μυστικὰ
καὶ τίς κρυφές τους προετοι-
μασίες. Κι' ἔτσι οἱ ὥρες τῆς
ἀναμονῆς τοὺς φάνηκαν λιγώ-
τερο ἀργές.

Φυσικὰ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη
μάθημα δὲν εἶχε. Μ' αὐτὸ δὲν
ἐμπόδισε τὸν κύριο Μίξον νὰ
ἔρθῃ ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ νὰ
προσφέρῃ τὴ βοήθειά του σ' ὅ-
ποιον τὴν χρειαζόταν.

Ἡ γιορτὴ θάρχιζε στὶς τέσσερις
τάπόμεμα καὶ θὰ διαρκοῦσε ὡς τίς
ἐννέα. Ὅσοσο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νεα-
ροὺς προσκεκλημένους—καὶ μάλιστα
ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν μέρος στὴν ὀρχή-
στρα—εἶχαν ἔρθει πρὶν ἀπὸ τὴν ὀρι-
σμένη ὥρα καὶ γέμιζαν τὸ περιβόλι
μὲ τίς φωνές καὶ τὰ παιχνίδια τους.

Ὁ γιατρὸς Νόρτον, ὁ μεγάλος χει-
ροῦργος ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, εἶχε
θελήσει νὰ παρακολουθήσῃ μόνος
τοῦ τὰ πρώτα βήματα τοῦ Τζάκ. Πι-
στοποίησε μὲ εὐχαρίστηση, ποὺ τὴν

— Ζήτω! Ζήτω! φώναξε ὁ Τζάκ,
πετώντας μακριὰ τὸ δεκανίκι του.
Τρία ζήτω γιὰ τὸν γιατρὸ Νόρτον
ποὺ μ' ἔκανε καλὰ!

Τὰ τρία αὐτὰ ζήτω τὰ ἐπανέλα-
βαν μὲ μιὰ φωνὴ καὶ οἱ ὑπηρετές ἀ-
κόμα ποὺ στέκονταν στὴν πόρτα καὶ
περίμεναν μὲ ἀγωνία νὰκούσουν τί
θὰ πῇ ὁ γιατρός.



Ἡ Μπέττυ σήκωσε τὸ ραβδί τῆς καὶ ἡ μουσικὴ ἀρχισε.
(Σελ. 398, στ. γ')

ἔκανε ἀκόμη μεγαλύτερη ἡ χαρὰ τῆς
Μπέττυ καὶ ὅλων τῶν φίλων τοῦ μι-
κροῦ πρώην σακάτη, ὅτι τὸ πόδι ποὺ
αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε σπάσει δυὸ μῆνες
προτούτε, εἶχε τώρα γιατρευτεῖ ἐν-
τελῶς, καὶ ὅτι καὶ οἱ δυὸ κνήμες εἶ-
χαν τώρα ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μέκος,
ὥστε ὁ μικρὸς δὲν κούτσαινε πιά.

— ὦ, σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχα-
ριστῶ πολὺ, κύριε, ἔκανε ἡ Μπέττυ,
κατασπυκνιμένη παίρνοντας τὸ χέρι
τοῦ κυρίου Νόρτον καὶ σφίγγοντας
το μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμη, σὰς εὐ-
χαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἶ-
μαι τόσο εὐτυχισμένη ποὺ κάνετε
καλὰ τὸν ἀγαπημένο μου Τζάκ. Εἰ-

ναί το πιό ωραίο δώρο που μπορούσαμε να λάβουμε. Ο Τζάκ και εγώ για τη σημερινή ημέρα.

— Ο Θεός να το εύλογη το καλό μου το παιδί, είπε η κυρία Κίνσεϋ. Έδειξε μεγάλο κουράγιο και υπομονή.

Όλοι πλησίασαν τον Τζάκ για να τον συγχαρούν και να του πουν πόση μεγάλη ευχαρίστηση αισθάνονταν για την ανάρρωσή του, τόσο που στο τέλος κι' ο ίδιος ο Τζάκ άρχισε να θεωρή τον εαυτό του σαν κανένα σπουδαίο και μεγάλο ήρωα.

Εντωμεταξύ ο Πέτρος, θέλοντας δίχως άλλο να αναγγείλη τη χαρμόσυνη είδηση σε όλη την περιοχή, ανέβηκε στο πυργάκι της ταράτσας και σήκωσε την σημαία κι' η Πόλλυ, που έμεινε δίχως την νταντά της για λίγα λεπτά, μη βρίσκοντας καλύτερο τρόπο γι' να δείξει κι' αυτή τη χαρά της για τη μεγάλη γιορτή, άρπαξε ένα φαλλίδι και έκοψε τις χρυσές μπουκλίτσες των μαλλιών της, όπου έφθανε το χέρι της.

Όταν είδε η Μπέττυ αυτή την συμφορά, έβαλε τις φωνές.

— Ω Πόλλυ, ω Πόλλυ, τί έκανες; Πόλλυ!..

Ήταν τα μόνα λόγια που μπόρεσε να αρθρώσει.

— Εγώ ήθελα να δώσω μια μπουκλα μου στη Μπέττυ και στον Τζάκ, έκανε το κοριτσάκι μαζεύοντας από κάτω ένα από τα κομμένα κατσαρά της και προσφέροντάς το θριαμβευτικά στην Μπέττυ, ενώ εκείνη έβλεπε με άπελπισία την καταστροφή που είχε κάνει η «αδελφούλα» στο κεφαλάκι της.

Στο τέλος, έπειδή δεν έμεινε πια τίποτε άλλο, η Μπέττυ έκοψε και τις υπόλοιπες μπουκλές, ενώ η Πόλλυ καθόταν μαζεμένη και δεν μπορούσε να ξεηγήσει, για ποιόν λόγο έλοι έβαλαν τις φωνές όταν έκοψε αυτή τα μαλλιά της, και δεν έλεγαν τίποτε τώρα που η Μπέττυ έκοβε όσα είχαν απομείνει.

Η Μπέττυ όμως ήταν έτοιμη να κλάψη βλέποντας την αξιοθρήνητη όψη που παρουσίαζε τώρα το ξανθό της άγγελόκι. Κι' η στενοχώρια της ήταν ακόμη μεγαλύτερη, έπειδή για τούτη την γιορτή είχε ετοιμάσει για την αδελφούλα της ένα ωραιότατο άσπρο μεταξωτό φουστάνάκι, στολισμένο με νταντέλλες, που θα την έκανε «να φαίνεται σαν άγγελος». Και να τώρα που ο άγγελος έχασε το χρυσό του φωτοστέφανο!

Μα η Μπέττυ δεν ήταν από τους ανθρώπους που τα χάνουν εύκολα. Έβαλε βιαστικά το καπέλλο της,

σφύριζε για να της φέρουν το άμαξάκι της και λίγες στιγμές αργότερα διευθύνονταν προς την πόλη.

Ο Ντίξι ήταν το πιό πρόθυμο αλογο του κόσμου και μπορούσε να κάνει τον δρόμο αυτόν δέκα φορές την ημέρα, αν ήταν ανάγκη. Τούτη όμως τη φορά, σαν να καταλάβαινε την ανυπομονησία της κυράς του, είχε βάλει όλη του την γρηγοράδα και τα μικρά του πέταλα κτυπούσαν σε καλπασμό τα χαλίκια του δρόμου, ενώ η Μπέττυ κρατούσε τα χαλινάρια με το ένα της χέρι και με το άλλο χέρι το καπέλλο της που κινδύνευε να της το πάρη ο άερας. Δεν στάθηκε παρά μονάχα όταν έφθασε μπροστά σ' ένα κομμωτήριο, και στερεώνοντας τα χαλινάρια στο άμαξι είπε:

— Ντίξι, στάσου ήσυχος ως που να κυρίσω!

Μ' αυτά πήδησε κάτω. Ήσυχη για το αλόγο της, ξέροντας ότι θα έπρεπε να πείσει τουλάχιστον μια κανονιά για να κουνηθί ο Ντίξι από τη θέση του. Ύστερα μπήκε σε σίφουνας μέσα στο κατάστημα.

— Έχετε, ξανθά κατσαρά, κυρία; ρώτησε μια νέα με θαυμάσια κατσαρωμένα και κτενισμένα μαλλιά που στεκόταν στο ταμείο.

— Όχι, μίς, δεν έχουμε τώρα. Περιμένω όμως να μου στείλουν το απόγευμα.

— Δεν με μέλλει πότε θα σάς τα στείλουν, έκανε η Μπέττυ με ανυπομονησία. Έγώ τα θέλω τώρα άμέσως.

— Έχουμε πολύ ωραία κατσαρά, αλλά είναι καστανά. Δεν σάς κάνουν.

Η Μπέττυ έμεινε σκεπτική για μια στιγμή. Η Πόλλυ είχε μάτια καστανά και παρά να μένη το κεφαλάκι της γυμνό, κουρεμένο και έλεινό, τα καστανά σγουρά, ήταν επωσδήποτε καλύτερα από το τίποτε.

Αγόρασε λοιπόν κάμπρες καστανές μπουκλές, πήδησε πάλι στο άμαξι της, έτρεξε σε μια καπελλού, αγόρασε ένα μπεμπεδίστικο καπέλλο γαρνιρισμένο με φιδόγκους και νταντέλλες, και παρακάλεσε την καπελλού να της ράψη τα κατσαρά γύρω-γύρω στο εσωτερικό του καπέλλου. Κι' ύστερα, παίρνοντας μαζί της με καμάρι το μοναδικό αυτό κατασκευάσμα, γύρισε με όλη της τη γρηγοράδα στο Ντένιστον και έτρεξε να το δοκιμάσει της Πόλλυ.

Το καπέλλο και τα καστανά σγουρά μεταμόρφωναν σε τέτοιο σημείο το κοριτσάκι που κι' η Μπέττυ άκομμη ή ίδια δυσκολεύτηκε πολύ να την αναγνωρίσει. Όσοσο βρήκε ότι το αποτέλεσμα ήταν θαυμάσιο και άγ-

κάλιασε τη μικρούλα, λέγοντας:

— Τι έχει να κάνει! είτε με ξανθές μπουκλές, είτε με καστανές, θα είσαι πάντοτε το ωραιότερο κοριτσάκι του κόσμου.

Σ' αυτό ήταν σύμφωνη κι' η Πόλλυ.

Επιτέλους κτύπησε η ώρα τέσσερες. Είχε φθάσει η στιγμή που θα άρχιζε η γιορτή. Άπειροι προσκαλεσμένοι, κι' ανάμεσα σ' αυτούς η κυρία Βάν Κούρτ και η κόρη της και οι γονείς των μικρών φίλων της Μπέττυ, ήταν μαζεμένοι στη βεράντα για να παρακολουθήσουν τη «μεγάλη παρέλαση».

Μπροστά πήγαιναν οι μουσικοί. Ήταν όλοι ντυμένοι με στολή, δηλαδή φορούσαν ένα κόκκινο άμπέχονο στολισμένο με πλῆθος λουρίδες από χρυσόχαρτο που παράσταιναν τα γαλόνια και τα σειρήνια τους, κι' ένα καπέλλο δίκωπο από καρτόνι, σκεπασμένο με χρυσόχαρτο. Από την κορυφή του καπέλλου έβγαίνει ένα λοφίο από κόκκινα φτερά. Το κοστούμε συμπληρωνόταν, αναλόγως αν ήταν άγόρι ή κορίτσι εκείνος που το φορούσε, με ένα παντελόνι ή μια φούστα πράσινη. Τα κοστύμια είχαν γίνει άρκετά ευρύχωρα, ώστε τα παιδιά να μπορούν να τα φορέσουν πάνω από τα φορέματά τους, δίχως να αναγκασθούν να τα βγάλουν.

Όσο για την Μπέττυ, αυτή θα έκανε τον αρχιμουσικό και διακρινόταν από τους άλλους μ' ένα πανύψηλο τριχυτό καλπάκι που φορούσε και με το μακρύ ραβδί που κρατούσε στο χέρι της για να τους διευθύνει.

Στην πρώτη γραμμή βάδιζε ο Τζάκ, που ο γιατρός του είχε επιτρέψει να κάνει ένα βήμα μονάχος του δίχως τα δικάνικια. Από πίσω του έρχόταν ένας σταυλίτης, που είχε αναλάβει να μετρήσει τα βήματά του.

Όταν ο στρατός έφθασε μπροστά στη βεράντα η Μπέττυ έδωσε το σύνθημα ν' αρχίσει η μουσική και τα παιδιά όλα μαζί άρχισαν να παίζουν ένα στρατιωτικό έμβατήριο. Για να πούμε την αλήθεια, οι μουσικοί δεν πήγαιναν όλοι με το χρόνο, κάμπρες παράχорδες νότες βγήκαν από τα διάφορα όργανα, άλλοι βιάζονταν κι' άλλοι έμεναν πίσω, και χρειαζόταν πολλή καλή διάθεση για ν' αναγνωρίσει κανείς τη μελωδία του τραγουδιού που έπαιζαν.

Στο τέλος κίόλας οι μουσικοί άρχισαν να τσακωνούνται μεταξύ τους και να ρίχνη ο ένας τα βάρη στον άλλον, μα η Μπέττυ σήκωσε και πάλι το ραβδί της και ο καυγας τελείωσε για να ξαναρχίσει η μουσική.

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΔ'.

Μια νύχτα, ο Πετράκης δεν μπόρεσε να κλείση μάτι: τον πονούσε φοβερά το δόντι του.

— Μαμά, πονά!..

— Βλέπεις, παιδί μου, για να τρώς δλο γλυκά; Ή ζάχαρη βλάπτει τα δόντια. Σου χάλασε ένα δόντι κι' αν εξακολουθήσεις έτσι, θα σου χαλάσουν πολλά. Δόντι δε θα μείνη στο στόμα σου!

Λέγοντας αυτά, η μαμά του έβαλε στο χαλασμένο δόντι ένα μπαμπακάκι με γιατρικό. Αυτό ανακούφισε λίγο το Διχουδάκη.

— Καλύτερα, είπε, να μη μου μείνη δόντι, γιατί τότε θα βάλω ψεύτικα, σαν της γιαγιάς, και κάθε βράδυ, πριν κοιμηθώ, θα τα βγάζω. Έτσι δεν θα ξαγρυπνώ από τον πόνο δοντιο ποτέ!

— Είσαι ανόητος, είπε η μαμά. Ίσα νάχης τα δοντάκια σου τάληθινά, τα ζωντανά, κι' ίσα τα ψεύτικα;.. Όχι, παιδί μου! Να μην τρώς πια ζάχαρη, να μην κάνης κατάχρηση

από γλυκά, για να διατηρήσης τα ωραία δόντια που σου έδωσε ο Θεός.

Σε λίγο η ενέργεια του γιατρικού πέρασε και ο πονόδοντος ξανάρχισε. Δεν ήταν άλλο παρά να πάνε στο γιατρό, να βουλώση το χαλασμένο δόντι του Πετράκη. Α, τί τράβηξε κεί! Έβείνη η ροδίτσα έκανε μέσα στο στόμα του περισσότερο κρότο από τη μηχανή του αυτοκινήτου στο δρόμο. Ο Πετράκης ανατρίχιαζε, παραζαλιζόταν. Κι' αυτό το «μαρτύριο»—όπως τόλγες—το δοκίμασε πολλές φορές ως να του βουλώση ο γιατρός το δόντι. Να τον γιάτρευε τουλάχιστο από τη λαιμαργία του... Αλλά όχι, ούτε αυτό δεν γιάτρευσε το Διχουδάκη...

Μια μέρα πήγε με τον παππού να ιδούν τ' αμπέλια. Τα σταφύλια ήταν ώριμα, αλλά είχαν ένα παράξενο χρώμα, που έκαμ' εντύπωση στον Πετράκη.

— Γιατί, παππού, είν' έτσι γαλάζια; ρώτησε.

— Γιατί τάρχουν ραντίσει με φάρμακο. Και τα φυτά, βλέπεις, αρρωσταίνουν και πρέπει να τα περιποιούμαστε σαν τους ανθρώπους και τα ζώα.

— Κάνει να φάω, παππού;

— Άπλυτα σταφύλια; όχι... ούτε ρώγα μη βάλης στο στόμα σου. Κι' έδω δεν έχει νερό.

Αλήθεια, ο χαλκός που ραντίζουν τα σταφύλια, γι' αυτά είναι γιατρικό, για τον άνθρωπο όμως είναι δηλητήριο. Ο Πετράκης όμως στενάζει. Μπορεί να βλέπη τόσο ωραία σταφύλια και να μην τρώη; Μπιά, ως είναι κι' άπλυτα. Μήπως θα τον ιδί ο παππούς; Τον αφήνει ξεπίτηδες να προχωρήσει, και τότε κόβει ένα τσαμπι και το καταβροχθίζει. Α, τί γλυκό



(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΟΥΤΟΣ ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Ένας Άτταλιώτης, Τοῦρκος, έκοψε ξύλα από το γειτονικό βουνό, τα φόρτωσε στο γάϊδαρό του και κατέβαινε στο χωριό να τα πουλήσει.

Στο δρόμο τον απάντησε ένας άγας κουρασμένος.

— Ποῦ τὰ πᾶς, μωρέ, τὰ ξύλα; του λέει.

— Πᾶω νὰ τὰ πουλήσω.

— Πόσα θὰ πάρης, ἀν τὰ πουλήσης;

— Πέντε γρόσια του λέει ο ξυλόκοπος.

— Καλά, ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω δέκα. Πέτα τὰ ξύλα στο δρόμο, νὰ καθαλικέψω ἐγὼ στο γάϊδαρό νὰ μὲ πᾶς στο χωριό, γιατί πεθαίνω ἀπὸ τὴν κούραση.

Ο ξυλόκοπος ἀπόρησε μὲ τὰ λόγια τὸ ἀγᾶ και του λέει:

— Καλά ἔλα αὐτὰ που λές, μὰ τὰ ξύλα μου;..

— Πόσα θὰ πάρης ἀπὸ τὰ ξύλα σου;

— Πέντε γρόσια, εἶπαμε.

— Κι' ἐγὼ, εἶπαμε, σοῦ δίνω δέκα, τὰ διπλά! Πέτα λοιπὸν τὰ ξύλα νὰ καθαλικέψω ἐγὼ.

— Καλά, μὰ τὰ ξύλα μου;

Ἀδύνατο νὰ τὸ καταλάβῃ ο κουτός. Καὶ τράβηξε γιὰ νὰ πουλήσῃ τὰ ξύλα του στο χωριὸ πέντε γρόσια!

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

που είναι!... "Αν ήταν νάκουη κανείς τους μεγάλους, δεν θ'άκανε ποτέ του τίποτα! 'Ακόμη ένα τσαμπί! 'Ο παππούς ως λέη!

Τη νύχτα, πάλι άγρυπνος ο Πετράκης. Δεν μπορεί να κλείση μάτι από τους πόνους στην κοιλιά.

— Μα τί έφαγε πάλι κι' έπαθε τέτοιο κακό; άπορεί η μαμά.

'Ο Πετράκης τ'ό ξέρει. Τί δικίο που είχε ο παππούς! Τρεις ημέρες έμεινε άρρωστος, σ'ε κακό χάλι. "Ετσι έχασε και τ'ό πανηγύρι τ'ού τρύγου που είναι τόσο ώραίο.

Σηκώθηκε, όμως και τώρα θέλει να ιδη πώς γίνεται τ'ό κρασί. "Ολα κινούν την περιέργειά του: ο ληνός, τ'ό υπόγειο, τ'α μαστέλα, τ'α βαρέλια. Πόση δουλειά! 'Ο παππούς σκουπίζει τ'ό μέτωπό του από τ'α νύρε-κι-έλα. "Ωστόσο τελείωσαν όλα. 'Ο μούστος είναι σ'α βαρέλια, σ'α υπόγειο. Θά τ'ον αφήσουν εκεί να βράση και να γίνη κρασί. Και μάλιστα «περίφημο κρασί», καθώς βεβαιώνει ο κηπουρός τ'ον ταχυδρόμο.

Τάκουει ο Πετράκης και συλλογιέται: «'Ο παππούς λέει πώς τ'α παιδιά δεν κάνει να πίνουν κρασί. 'Ο ίδιος όμως πίνει και λέει πώς τ'ό κρασί τ'ον δυναμώνει. Μα κι' εγώ θέλω να δυναμώσω, γι'α να βιάζω κάτω τ'ον Τοτό σ'τιν παλέβουμε... Μπά! θά κατεβώ σ'α υπόγειο να πιω περίφημο κρασί. Θά έγινε πιά...»

'Η Παυλίνα δ'ε θέλει να τ'ον συνοδέψη. Αυτή προτιμά να παίξη με τις κούκλες της. Κι' ο Πετράκης κατεβαίνει σ'α υπόγειο μονάχος.

"Υστερ' από μι'α ώρα, πάει σ'α σπύτι ή Λούση και τ'ον γυρεύει.

— Είναι κάτω, σ'α υπόγειο, τ'ης λέει ή Παυλίνα.

Τάκουει ή γιαγιά.

— Τί; σ'α υπόγειο; Κι' ο μούστος που βράζει;... Τρέξτε γρήγορα μ'η σιάση τ'ό παιδί!

Τρέχουν. 'Ο θεϊός Κωστής τ'ον βρίσκει χάμω, άναίσθητο, και τ'ον βγάζει σ'α δ'ερα. Είχε πάθει άσφυξία από τις άναθυμιάσεις τ'ού μούστου. Λίγο ακόμα και θάσκαζε.

Ευτυχώς ο γιατρός είν' εκεί καί, γι'α δεύτερη φορά, ξαναφέρνει σ'τη ζωή τ'ον άσυλλόγιστο Πετράκη.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ... ΚΥΝΙΚΟΣ

Πήγαμε να επισκεφθούμε σ'την κλινική τ'ων ζώων, τ'η μικρούλα μας γατούλα τ'η Μαυρούλα που κάποιος... πονετικός κύριος τ'ης έσπασε τ'ό πόδι, κυνηγώντας την.

Φτάσαμε έξω από ένα κομψό κτίριο, διασχίσαμε τ'ον κήπο του κι' ύστερα μ'ας δ'ήγγησαν σ'την «αίθουσα άναμονής» ως που νάρθη ο γιατρός που έτυχε κείνη τ'η στιγμή ν'αναι ά περησολημένος. Σ'την ίδια «αίθουσα τ'ης άναμονής» μπήκαν ύστερα από λίγο, δειλά-δειλά δυο χαριτωμένες σκυλίτσες. Κοίταξαν περίεργα τριγύρω τους, χαιρέτησαν με τ'ό κίνημα τ'ης ουρ'ας των δυο-τρείς άλλους συντρόφους των κι' ύστερα άποσύρθηκαν σιγά κι' άθόρυβα σ'ε κάποια γωνιά με μι'α τέτοια διάκριση, που προξένησαν τ'ην πιδ δυνατόν έντύπωση σ'τους δλίγους παρευρισκομένους ανθρώπους...

Εκεί οι δυο σκυλίτσες, έπιασαν ύστερα από λίγο, χαμηλόφωνα, τ'η συζήτηση.

— "Απ' δ'ω είσθε, δεσποινίς;

— "Οχι, Πειραιώτισ! Και σεις;

— "Αθηναία!...

— Και λέγεσθε;...

— "Ιρμα! Σεις!

— Γκριζέττα!

— Χαίρω πολύ.

— Κι' εγώ, δεσποινίς!...

"Υστερα από λιγίστιμη παύση.

— "Από τί πάσχετε, δεσποινίς "Ιρμα;

— "Α όχι και πολύ σπουδαία πράγματα. Βγήκα ξέρετε τις προάλλες με τ'η φίλη μου τ'η Λούλη ως τ'ό Ζάππειο κι' ως φαίνεται άρπαξα ένα γερό συνάχι;

— Και γι' αυτό ήρθατε;

— Δεν ήρθα μόνη μου. 'Η κυρία μου επέμενε σώνει και καλά να με φέρη σ' έναν ειδικό!

— Θά σ'ας άγαπά ως φαίνεται πολύ!

— Γιατί; "Εσ'ας δεν σ'ας άγαπά;

— "Οχι δεν ήθελα να πω αυτό.

"Ας είναι! Και σεις από τί πάσχετε;

— Μα να σ'ας πω! "Εγώ πάσχω πραγματικά. Είναι καιρός τώρα που αίσθάνομαι πώς μι'α μου πλευρά δεν βρίσκεται καλά σ'τη θέση της...

— Καμμι'α πτώσις; Χτυπήσατε πουθενά;

— "Οχι, όχι, άγαπητή μου. "Από κλωτσιά; Μ'α γερή κλωτσιά άπ' ένα πολ'ό καθώς πρέπει κύριο...

— Και γιατί;

— Μήπως ξέρω κι' εγώ; "Ετσι... Καθώς περνούσα πλάι άπ' ένα γαν-

τοφορεμένο κύριο, δέχτηκα ξαφνικά μι'α γερή κλωτσιά σ'α πλευρά. Πρόσεξα μάλιστα πώς φορούσε και γκέτες πάνω άπ'α τα παπούτσια του! Τι να π'ητε; Τ'α βάζει κανείς μ' αυτά τ'α τέρατα τ'ους... ανθρώπους! Μήπως τ'ην άλλη φορά δεν δέσανε, έτσι γι'α γλέντι, πίσω σ'την ουρά τ'ης φίλης μου τ'ης Λούλης ένα τενεκέ; Τρεις μέρες έμεινε άπ' τ'ην τρομάρα τ'ης σ'την κλινική. "Ετσι, βλέπετε, είναι. Μ'ας κάνουν κλινικές γι'α να μ'ας σπάζουν τ'α πλευρά...

— Πόσο σ'ας λυπούμαι, δεσποινίς!

— Εύχαριστώ.

Οι δυο σκυλίτσες άλληλοκοιτάχτηκαν γιομάτες συμπάθεια. "Επειτα έμειναν σκεπτικές και βουδές. Κατόπιν ή φωνή τ'ού βοηθού ήρθε να λύση τ'η σιωπή τους.

— Δεσποινίς "Ιρμα!

— Παραδ'σα! Γαύγισεν ή σκυλίτσα με τ'... συνάχι, κούνησε τ'ην ουρά τ'ης και πέρασε γιομάτη αξιοπρέπεια μέσ'α σ'την αίθουσα τ'ης εξέτασεως...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΜΑΥΡΟΜΑΝΤΗΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από τ'ό προηγ. και τέλος—

Γιατί σ' εκείνο τ'ό μέρος άρχισε να πλώνεται σ'α βυθό, κατ'α τ'ό πέλαγος, μι'α μεγάλη πλάκα, ένα μονοκόμματο θαλασσινά μάρμαρο άπ'α πετρωμένη άμμο και χαλίκια, σκληρότερη άπ'α άτσάλι. Εκεί άπάνω είχε βουλιάξει γι'α δεύτερη φορά τ'ό παιδί.

Δεν πέρασαν λίγες στιγμές κι' ο γέρο ψαράς με τ'ό γάντζο του άδραξε επιδέξια τ'ό παιδί άπ'α τ'α ρούχα και τ'ό έβγαλε άπ'α τ'ή θάλασσα.

Τ'ό παιδί φαινόταν άναίσθητο. Μα μπορεί και να μ'ην ήταν έντελώς πνιγμένο.

"Η μητέρα εξακολούθωντας ακόμη να είναι χωμένη σ'α νερό ως τ'ό λαιμό, σ'α να δροσιζόταν εκεί ή άγωνία τ'ης, έβγαλε μι'α φωνή χαράς αλλά και φόβου μαζί. Ρωτούσε αν τ'ό παιδί τ'ης ήταν ζωντανό.

— Πρέπει να ζ'η, είπε ο Γιαννιός. Κρέμασμα θέλει ανάποδα.

Τ'ην ίδια στιγμή ενώ ξάπλωνε τ'ό πνιγμένο παιδί σ'την πρύμη με τ'ό κεφάλι χαμηλότερα, ο γάντζος που δεν πρόφτασε να τ'ον σιγουράρη, τ'ού ξέφυγε άπ'α τ'ό χέρι κι' έπεσε σ'τη θάλασσα. "Ο Γιαννιός έσκυψε αυθόρμητα να τ'ον πιάση, μα τ'ό σίδερο βούλιαξε σ'τη στιγμή σ'α βαρίδι και τ'ό θαλοσσοποτισμένο ξύλινο κοντάρι ήταν τόσο βαρύ, που και δίχως τ'ό άρ-

πάγι ακόμη δεν θ' ήταν δυνατό να σταθ'η σ'α δ'ερα. "Ο Γιαννιός φοβήθηκε μή χάση τ'ό γάντζο του, που χωρίς α'υτόν δ'ε μπορούσε τίποτα να κάνη, και π'ηρε τ'ό καμάκι του και προσπαθούσε ν' άνακαλύψη που έπ'ηγε ο γάντζος. Μα ο γάντζος είχε κάνει κακό πέσιμο τ'ούτ'η τ'η φορά. Είχε γλυστρήσει άκριβώς σ'τη ρίζα τ'ης πλάκας τ'ού θαλασσινού μάρμαρου που άρχισε άπ' α'υτό τ'ό μέρος, και είχε σκαλώσει σ'α βυθό. Και τ'ό κοντάρι αντί να στέκεται ψηλότερα και να σείεται, όπως σείεται ή ουρά τ'ού σκύλου δταν βλέπει τ'ον άφέντη του, είχε βουλιάξει πιδ βαθιά ακόμη κι' άπ'α τ'ό ίδιο τ'ό σίδερο.

Σ'α μέρος εκείνο ήταν αδύνατο να φτάση τ'ό καμάκι κι' ακόμη λιγώτερο τ'ό κουπί.

Τότε ο Γιαννιός πείσμως, θύμωσε, έχασε τ'η συνηθισμένη ύπομονή του. Τ'ού φάνηκε φοβερό να χάση τ'ό γάντζο του. Είπε άπ'α μέσα του πώς π'ηγε να κάνη καλ'ό κι' έπαθε κακό. "Αγανάκτησε. Δεν άποφάσισε καν να διαναστήση πρώτα σ'τη στεριά και να παραδώση τ'ό μισοπνιγμένο ή δ'ότε-λα πνιγμένο παιδί σ'τη μητέρα του. "Ετσι όπως ήταν λησμόνησε και τ'ην ήμιπληγία του και τ'ην ποδάγρα του, δ'ε συλλογίστηκε δ'τι είχε χρόνους και καιρούς να κολυμπήση, πέταξε τ'ό φέσι του, έβγαλε τ'ον άμπά του και τ'ην καμίζόλα του, γδύθηκε τ'ό πουκάμισό του και παρ'α τις φωνές τ'ης μάννας ρίχτηκε κατακέφαλα σ'α κύμα και βούτηξε βαθιά γι'α να βρ'η τ'ό γάντζο του.

Τ'ό σπρώξιμο που έδωσε ο Γιαννιός σ'τη βάρκα καθώς έδωσε τ'η βουτιά, ήταν τόσο δυνατό, ώστε ή ψαρόδαρκα μαζί με τ'ό άναίσθητο παιδί ξανοίχτηκε όργιες δ'όκληρες κατ'α τ'ό πέλαγος.

Και τότε ή μητέρα άρχισε να κλαίη και να δ'ερνεται.

Λίγες πέρασαν στιγμές και ο Γιαννιός ανέθηκε πάλι σ'α δ'ερα κρατώντας και τ'ό γάντζο. Μα ή βάρκα με τ'ό πνιγμένο παιδί είχε πάει μακριά και έπειδ'ή ήταν σ'ε μέρος άνοιχτό, δ'που τ'ην έβρισκε ο μπότης, εξακολούθωσε να ξανοίγεται ακόμη περισσότερο. Θά βρισκόταν κιόλας δέκα όργιες μακριά άπ'α τ'η στεριά, κατ'α τ'η Μαυρομαντηλού.

"Ο Γιαννιός δοκίμασε να τ'η φτάση κολυμπώντας, μα ή βάρκα έφευγε δυο φορές πιδ γρήγορα άπ' α'υτόν. "Ο γέρος-ναύτης μ'όλις ανέθηκε σ'την επιφάνειν ένωσε τ'ό άριστερό του χέρι βαρύ και τ'ό άριστερό του γόνατο ψυχρό, παγωμένο, σχεδόν

παράλυτο. "Η ήμιπληγία του τ'ον τιμωρούσε που τ'ην είχε άψηφήσει. Τότε ο γάντζος του τ'ού χρησίμευσε αντί γι'α δεκανίκι μέσ' σ'τη θάλασσα. Πατώντας επάνω σ'α θαλασσινά μάρμαρο δ'που τ'ό βάθος ήταν μικρό, σ'τηρίζονταν με τ'ό κοντάρι του σ'αν πληγωμένος Τρίτων που είχε κλέψει τ'ην τρίαίνα τ'ού Ποσειδ'ωνα.

Κι' ο Γιαννιός έφευγε κατ'α τ'η Μαυρομαντηλού κι' ή βάρκα έφευγε κατ'α τ'ό πέλαγος. Κι' εκείνος εξακολουθούσε να σ'τηρίζεται σ'α άγκιστρωτ'ό δεκανίκι του και ή βάρκα εξακολουθούσε να ξανοίγεται και ή μητέρα τ'ού παιδιού έκλαιγε και δ'ερνόταν σ'την άκρογιαλιά.

Μα ο Γιαννιός ένιωθε τ'ό άριστερό του γόνατο δ'ότε-λα παγωμένο και δ'ε μπορούσε πιά να κολυμπή.

Ευτυχώς δ'ε βρισκόταν πιά μακριά άπ'α τ'η Μαυρομαντηλού και έπειδ'ή ως εκεί μπορούσε να προχωρήση με τ'η βοήθεια τ'ού γάντζου του, που τ'ον σ'τηρίζε άπάνω σ'α μάρμαρο και «άδραρίζε» τ'ον έαυτό του, προχώρησε σιγά-σιγά κατ'α τ'η μεγάλη ξέρα και τ'ην άγκάλιασε σφιχτά με τ'α δυο του χέρια, γι'α να βγ'η άλλη μι'α φορά άληθινός ο λόγος: «μι'α ψυχή σ'ε δυο σώματα».

Δεν είχε άπελπιστεί να φτάση τ'η βάρκα. Λογάριζε τ'η Μαυρομαντηλού γι'α προσωρινό σταθμό. Είχε τ'ην ιδέα πώς άμα ξεκουραζόταν λιγάκι τ'ό μουδιασμένο πόδι του, θά μπορούσε να εξακολουθήση τ'ην κατάδιωξη τ'ης βάρκας. "Εμπηξε τ'ό γάντζο σ'ε μι'α σκιμαρία τ'ού βράχου, πάτησε κι' α'υτός τ'ό πόδι του σ'ε μι'αν άκρη και με τ'α δυο του χέρια κρεμάστηκε άπ'α τ'ό λαιμό τ'ης Μαυρομαντηλούς. "Ωστόσο πέρασαν μερικά λεπτά και τ'ό άριστερό του γόνατο δεν ξεμ'ού-διαζε, άπεναντίας γινόταν βαρ'ό σ'α μ'όλ'υ.

Ευτυχώς τ'η στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε μι'α άνέλπιστη βοήθεια.

Τ'η στιγμή που ή άπελπισμένη μάννα είχε βγάλει τ'ην πρώτη σπαρκατική φωνή βλέποντας τ'ό παιδί τ'ης να πέφτη σ'τη θάλασσα, ο τσοπάνος με τ'ό ήλιοκονμένο πρόσωπο και τ'α άχτένιστα μαλλιά, βρισκόταν άκριβώς άπ'α πάνω άπ'α εκείνο τ'ό μέρος και άκουσε τις φωνές τ'ης. Σ'τη στιγμή πέταξε τ'ην κάπα του, άρπαξε τ'η μακρειά του γκλίτσα και άρχισε να τρέχη κατ'α τ'ό μέρος που έρχονταν οι φωνές. "Αλλά θά βρισκόταν πάνω άπ'α χίλια βήματα μακριά.

"Όταν έφτασε σ'την άκρη τ'ης πλαγιάς, που άπ'α κάτω τ'ης άπλωνόταν πλατειά ή άμμουδιά, στάθηκε μι'α

στιγμή και κοίταξε να ιδ'η τί τρέχει. Είδε τ'η γυναίκα, όρθή, χωμένη με σ'α νερό ως τις μισοχάλες, να τεντώνη τ'ον κόπανό τ'ης π'ός τ'ό πέλαγος και νόμισε σ'την άρχή δ'τι κανένα σεντόνι ή πουκάμισο θά τ'ης π'ηρε ή θάλασσα. "Ηταν έτοιμος να γυρίση σ'α γίδια του, μ' άπ'α τ'η δεύτερη άπελπισμένη φωνή τ'ης μητέρας που ζ'ητούσε βοήθεια, κατάλαβε πώς κάτι χειρότερο θά τ'ης είχε συμβεί.

Τότε έτρεξε και κατέθηκε τ'ό γκρεμό. "Εφτασε σ'την άμμουδιά. "Ετρεξε ακόμη κι' έφτασε σ'α μέρος που βρισκόταν ή γυναίκα. Σ' α'υτό τ'ό διάστημα ο Γιαννιός είχε φέρει τ'η βάρκα τ'ον κοντά, είχε βγάλει τ'ό παιδί άπ'α τ'ό νερό, είχε πάρει ο ίδιος τ'η βουτιά σ'τη θάλασσα και ή βάρκα με τ'ό παιδί ξανοιγόταν σ'α πέλαγος.

— Τί είναι; Τί τρέχει;

"Η μητέρα γύρισε τ'ό κεφάλι τ'ης και δταν είδε τ'ό βοσκό τ'ού έδειξε τ'η βάρκα που έφευγε, και ψιθύρισε:

— Είναι πνιγμένο τ'ό παιδί μου!

"Ο τσοπάνος δεν έχασε καιρό. Πέταξε κάτω τ'η σκούφια του, τ'ην πόλκα του, τ'ό πουκάμισό του και έπεσε σ'τη θάλασσα.

"Ο τσοπάνος α'υτ'ός ήταν ο έακουστός Γκαϊδ'ιγκος, που περνούσε γι'α κοσμογυρισμένος σ'ους άλλους τσοπάν'δες. "Ηταν και λιγάκι ψαράς, είχε κάνει και ναύτης και ήξερε να κολυμπή σ'α χέλι. Κολυμπούσε τ'ό άντρίκια με τέτοια δύναμη και τέχνη και γρηγοράδα, που ήταν έκπληκτι κό να τ'ον βλέπης. Μόλις τ'ον είδε ο Γιαννιός άπ'α τ'ό βράχο που ήταν κρεμασμένος, ε'θ'ους κατάλαβε με τ'ό γυμνασμένο μάτι του δ'τι ή βάρκα ήταν φτασμένη. Μονάχα ή μητέρα δεν ήδύχαζε, μη ξέροντας αν τ'ό παιδί τ'ης ζούσε ή ήταν πεθαμένο.

"Ο Γκαϊδ'ιγκος έφτασε τ'η βάρκα και σκαρφάλωσε άπάνω. "Εβαλε τ'ό χέρι του σ'α στήθος τ'ού παιδιού και τ'ού φάνηκε πώς ή καρδιά του χτυπούσε. Τ'ού έβγαλε τ'α φορέματά του, τ'ού τ'άσισε μάλιστα γι'α να κάνη πιδ γρήγορα και τύλιξε πρόχειρα τ'ό παιδί με τ'ην καπ'ότα τ'ού Γιαννιού π'ού τ'η βρ'ηκε διπλωμένη κάτω άπ'α τ'ην πλώρη. "Αδραξε έπειτα τ'α κουπιά κι' έδειξε πώς ήταν άξιος σ'α κουπί όσο και σ'α κ'όλ'υμπι.

Τράβηξε κατ'α τ'η Μαυρομαντηλού και βοήθησε τ'ό Γιαννιό ν'ανέβ'η σ'τη βάρκα. Τ'ό ζερβ'ό πόδι τ'ού ψαρά ήταν δ'ότε-λα παγωμένο και τ'ό άριστερό του χέρι είχε γίν'ε ένα με τ'ό γάντζο.

"Ο Γιαννιός πρότεινε σ'α Γκαϊδ'ιγκο να μοιραστούν τ'α ρούχα του. "Ο ίδιος σκεπ'άστηκε με τ'ό πουκά-

μισό του και με τὸν ἀμπά του και πρόσφερε στὸ βοσκὸ τὴν καμιζόλα του. Μὰ ὁ τσοπάνος ἀρνήθηκε, λέγοντας πὼς τὰ δικά του ροῦχα εἶναι ἐκεῖ ἀπάνω στὴν ἄμμο και ὅσο γιατὸ παιδί και γιὰ τὴ μητέρα, θὰ βρεθοῦν σὲ λίγο στεγνὰ ροῦχα και φωτιά γιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ἀντικρινὸ μικρὸ πολυδεντρο, λέγοντας ὅτι ἐκεῖ στὴν ράχη εἶναι τὸ καλύδι του και ἡ τσο-

πάνισσά του εἶναι φιλόξενη γυναῖκα και γιὰ τοὺς ἄλλους και γι' αὐτόν, τὸ Γιαννιό.

— Τὸ παιδί λίγα τριψίματα θέλει, εἶπε, νάρθῃ στὸν ἑαυτὸ του, κι' ἐσὺ θὰ κάνῃς καλά, ἀφοῦ σὲ πονοῦν τὰ πόδια, νὰ μὴν κάνῃς μαρτιάτικα μπάνια.

Καὶ στὰ τελευταῖα πρόσθεσε:

— Κρίμα μονάχα πὺ δὲν ἔδγα-
λες χταπόδια!

Διασκευὴ

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σήκωσε τὸ κεφάλι του και τότε εἶδε ὅτι ὁ θεὸς του εἶχε ἔρθει στὸ καῖκι συνοδευόμενος κι' ἀπὸ τὸν μπάρμπα-Γιαννιό κι' ὅτι τώρα οἱ τέσσερες ναυτικοὶ μαζί με τὸν καπετάνιο σήκωναν τὰ πανιά γιὰ νὰ σαλπάρουν.

Εἶχε φθάσει ἀλήθεια, ἡ ὥρα γιὰ νὰ βγοῦν οἱ ψαράδες στ' ἀνοιχτὰ και ν' ἀρχίσουν τὴ δουλειά τους. Ἐπειδὴ ὅμως οὔτε οἱ ναῦτες οὔτε ὁ καπετάν Μαθιὸς δὲν φαίνονταν πὼς ἔδιναν καμμιὰ σημασία στὴν παρουσία τοῦ Γιάννη, τὸ παιδί δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέση του κι' ἐξακολούθησε τοὺς ρεμβασμούς του.

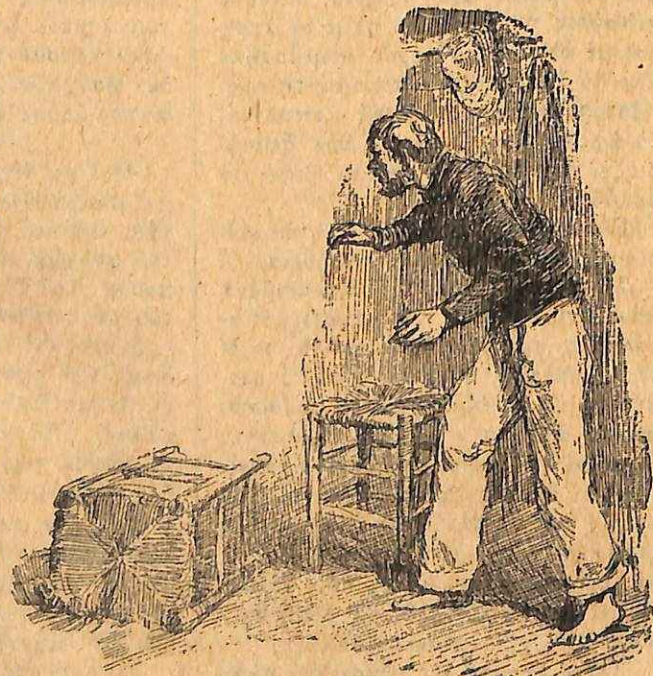
Τὸ καῖκι εἶχε βγεῖ κιόλας ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι ὅταν ὁ Γιάννης σκέφθηκε νὰ κοιτάξῃ τί πράγμα ἦταν τὸ ἐνθῦμιο πὺ εἶχε ἀφήσει ἡ μικρή του φιλενάδα.

Ἐλυσσε τοὺς φιδόγκους, ἀνοιξε τὸ κουτί, και εἶδε με συγκίνηση ἕνα ὠραιότατο ἀσημένιο ρολοῖ με ἄλυσσίδα και ἀπὸ κάτω ἕνα γράμμα τῆς μικρῆς ἄρρωστης.

Γιὰ ἔπαινο τοῦ Γιάννη πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι τὸ πρῶτο κίνημα τοῦ μικροῦ μούτσου δὲν ἦταν νὰ πάρῃ οἱ χέρια του τὸ ρολοῖ, ἀλλὰ νὰ νοῖξῃ και νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα τῆς Σούζης.

Μ' ὅλο πὺ ὁ Γιάννης δὲν ἄφηνε νὰ περάσῃ οὔτε μιὰ μέρα χωρίς νὰ μελετῇ τὰ μαθήματά του, ὥστόσο γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἶχε κάνει ἀκόμη πέρα πολλὰ μεγάλας προόδους.

Διάβαζε βέβαια χωρὶς νὰ συλλαβίζῃ, ἀλλὰ πολλὰ ἀργὰ ἀκόμα.



«Ὁ καπετάν-Μαθιὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ κακόκεφος ἐκεῖνο τὸ βράδυ» (Σελ. 403, στ. β').

Εὐτυχῶς ἡ Σούζη εἶχε κάνει πολλὰ μεγάλα τὰ γράμματά της κι' ἔτσι ὁ Γιάννης κατῶρθωσε χωρὶς πολὺ μεγάλες δυσκολίες νὰ διαβάσῃ ὡς τὸ τέλος τῆς λίγης γραμμῆς πὺ εἶχε γράψῃ ἡ μικρή του φίλη:

«Ἀγαπητέ μου Γιάννη,

Ἀρρώστησα και ὁ γιατρός λέει ὅτι πρέπει νὰ φύγω, ἐλπίζω ὅμως πὼς δὲν θὰ χωριστοῦμε γιὰ πολὺν καιρό. Μὴν ἀφήνεις νὰ σὲ κυριεύσῃ ἡ λύπη πὺ θὰ αἰσθανθῇς γιὰ τὴν ἀναχώρησή μας. Λυπούμαστε κι' ἐμεῖς γιὰ σένα, μὰ ἔχουμε θάρρος, μετὴν ἐλπὶδα πὼς θὰ σὲ ξαναἰδοῦμε και γι' αὐτὸ πρέπει και σὺ νὰ δείξῃς θάρρος. Νὰ μελετᾷς πολὺ ὅσο θὰ λείπουμε. Ὅσο περισσότερο προχωρήσῃς, τόσο πὺ πολὺ θὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἀγαπῶμε ὅλοι μας. Νὰ σκεπτεσαι τὸ μέλλον σου και νὰ θυμάσαι κάπου-κάπου και μὰς και ἀκόμη νὰ τὸ ξέρεις πὼς εἶναι ψέμα.

ματα ἡ παροιμία πὺ λέει: «Μάτια πὺ δὲν βλέπουνται, γρήγορα λησμονιοῦνται». Μαζί μ' αὐτὰ τὰ λίγα λόγια σοῦ στέλνω κι' ἕνα μικρὸ ἐνθῦμιο γιὰ νὰ τὸ κρατᾷς πάντοτε ἐπάνω σου. Θὰ σοῦ δίνῃ θάρρος ὅποτε βρίσκεσαι σὲ στενοχώρια και θὰ σοῦ θυμίζῃ τοὺς φίλους σου και τὴν μικρή σου φίλη.

Σούζη»

Τὸ γράμμα αὐτὸ ὅταν τὸ διάβαζε τὸ γέμισε ὁ Γιάννης με φιλία και τὰ δάκρυα, ἐπιτέλους, ἀνέδθηκαν στὰ μάτια του. Μ' αὐτὰ ἦταν γλυκὰ δάκρυα, δάκρυα πὺ τὰ προκαλοῦσε ἡ συγκίνηση.

Δίχως ἄλλο θ' ἀκολουθοῦσε τῆς συμβουλῆς τῆς Σούζης, δίχως ἄλλο θὰ μελετοῦσε. Ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησή τους ἦταν βέβαια ἕνα μεγάλο χτύπημα γι' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ. Ἀπειναντίας ἔπρεπε νὰ τὸν κάνῃ πὺ γενναῖο και πὺ δύνατο.

Σ' ἕνα, σὲ δυὸ μῆνες τὸ ἀργότερο οἱ φίλοι του θὰ ξαναγύριζαν, ἦταν βέβαιος. Ἦθελε ὡς τὰ τότε νάχῃ τόσο προχωρήσῃ, ὥστε νὰ τοὺς κάνῃ ὅλους νὰ θαυμάσουν τῆς προόδους του. Γεμάτος θάρρος κι' ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ μέλλον, σηκώθηκε μονομιὰς ὀρθιος, σκούπισε τὰ μάτια του κι' ἔδωλε τὸ γράμμα μαζί με τὸ ρολοῖ μέσα στὸ κουτάκι. Ὑστερα ἔχωσε τὸ πολυτίμο φυλαχτάρι στὸν κόρφο του και προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν πρύμνη.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, δίχως καὶ νὰ τοῦ ἔχῃ πῇ ὁ θεὸς του νὰ τὸ κάνῃ, ὁ Γιάννης εἶχε ἀνεβάσει τῆς κόφες γιὰ τὰ ψάρια ἀπάνω στὸ κατάστρωμα και βούρλιαζε με ζῆλο τὰ ψάρια πὺ οἱ ἄλλοι ψαράδες πετοῦσαν σπαρταριστὰ ἀπὸ τὰ δίχτυα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'
Ολιμένες ὥρες

Τὸ τέλος τοῦ Ὀκτώβρη ἔφθασε κι' ὕστερα πέρασε ὁ Νοέμβρης και ὁ Δεκέμβρης, δίχως νὰ μάθῃ ὁ Γιάννης ὅτι οἱ φίλοι του εἶχαν σκοπὸ νὰ γυρίσουν γρήγορα.

Ἡ θλίψη του ἦταν μεγάλη, μὰ ὥστόσο δὲν ἔχασε τὸ κουράγιο του και ἐξακολούθησε νὰ μελετᾷ με ζῆλο τὰ μαθήματά του, προσπαθώντας νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σεβάσμιο καθηγητὴ του, και νὰ φαίνεται κιόλας ἐργατικός κι' ὑπάκουος γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ὁ θεὸς του κανένα παράπονο μαζί του.

Ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν παρ' ὅλο πὺ ὁ γιατρός κι' ὁ πλοίαρχος κι' ἡ Σούζη, οἱ ἄγρυπνοι προστάτες τοῦ ἀνεψιοῦ του εἶχαν φύγει ἀπὸ καιρὸ, δὲν εἶχε ὥστόσο ἀλλάξῃ στάση ἀπέναντι

τοῦ Γιάννη, ὅπως εἶχε φοβηθεῖ τὸ παιδί. Ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ τοῦ φέρεται μετὴν ἴδια προσποιημένη γλύκα και τὸν ἴδιο πατρικὸ τόνο ὅπως στὴν ἀρχή.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς λάβαινε κανένα γράμμα ἀπὸ τῆς Κάννης και ἀπὸ αὐτὸ διάβαζε στὸν Γιαννάκη μερικὲς φράσεις πὺ τὸν ἀποροῦσαν.

Τὰ γράμματα αὐτὰ ὁ Γιάννης εἶχε μεγάλῃ διάθεση νὰ τὰ διαβάσῃ ὀλόκληρα. Ἀλλὰ γιὰ λόγους πὺ ἔμεναν ἀγνωστοὶ στὸ παιδί, ὁ ψαράς ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὰ δώσῃ στὰ χέρια του.

Εὐτυχῶς ὁ παπα-Μανώλης λάβαινε κι' αὐτὸς ἐπίσης γράμματα ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Φουρτιέρ, και κάθε φορὰ τὰ διάβαζε ὀλόκληρα στὸν μαθητὴ του και ἀπαντοῦσε κιόλας ἀπὸ μέρους τους.

Ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτὰ ὁ Γιάννης μάθαινε ὅτι ἡ μικρή του φίλη ἦταν κάπως καλύτερα, μὰ πὼς ἡ ἀνάρρωσή της προχωροῦσε πολὺ ἀργὰ και πὼς παράγγελλε στὸ Γιάννη νὰ ἔχῃ θάρρος και ὑπομονή. Κι' αὐτὸ χρειαζόταν στὰ λήθη νὰ τοῦ τὸ συστήσῃ, γιὰτὶ ὁ μικρὸς εἶχε ἀρχίσει πὺ νὰ ἀπελπίζεται και περιέμενε με λαχτάρα τὴν εὐλογημένη στιγμὴ πὺ θὰ μάθαινε ὅτι οἱ φίλοι του γυρίζουν.

Ὅσο ἔκανε μεγάλες προόδους σὲ ὅλα τὰ μαθήματά του και τὸ μυαλό του πὺ εἶχε μείνει κλειστὸ ἴσα με τότε, ἀνοιγόταν ὅπως ἕνα λουλούδι σὲς ἀκτίνες τοῦ πρωῒνου ἡλίου, διψασμένο γιὰ μάθηση.

Τὰ μαθήματα και ἡ δουλειά του στὸ καῖκι και στὸ σπῆτι, τοῦ ἔπαιναν ὅλο του τὸν καιρὸ και ἔτσι ἔφθασαν οἱ πρῶτες μέρες τοῦ Φλεβάρη, δίχως ὁ Γιάννης νὰ τὸ καταλάβῃ.

Σύμφωνα μετὰ τὰ τελευταῖα γράμματα πὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τῆς Κάννης ἡ Σούζη ἦταν τώρα πολὺ καλύτερα και ὁ Γιαννάκης συλλογιζόταν με χαρὰ ὅτι ἡ καλυτέρευση αὐτῆς σημαίνει δίχως ἄλλο και τὴν γρήγορη ἐπιστροφή τῶν φίλων του. Ὅταν μιὰ μέρα, ὁ Γιάννης πηγαίνοντας στὸ σπῆτι τοῦ παπᾶ, βρήκε τὸ σεβάσμιο δάσκαλό του συλλογιζόμενον και περὶλυπο. Εἶχε λάβει ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ ἕνα γράμμα ὅπου ὁ γιατρός Ντεριὲ τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ Σούζη εἶχε ξανακυλήσει και βρισκόταν σὲ πολὺ

ἀσχημὴ κατάστασι. Σ' ἕνα ὑστερόγραφο πὺ εἶχε προσθέσει βιαστικὰ ἀπὸ κάτω, τοῦ ἔγραφε ἀκόμη ὅτι τὸ ξανακύλισμα αὐτὸ τὸ εἶχε προκαλέσει μιὰ σοβαρὴ ἐγγείρησι πὺ εἶχαν κάνει στὸ κοριτσάκι.

— Ἀν θέλῃς, Γιάννη, εἶπε ὁ ἀγαθὸς παπᾶς ὅταν τοῦ ἔκανε γνωστὰ ὅλα αὐτὰ τὰ θλιβερά νέα, ἄς μὴν κάνουμε μᾶθημα σήμερα. Πάρε τὸν κοῦκο σου και θὰ πάμε νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο και νὰ μιλήσουμε και γιὰ τοὺς ἀγαπημένους μας φίλους πὺ εἶναι τόσο ἀνήσυχτοι αὐτὴ τὴν στιγμὴ. Μὲ βαρεῖα καρδιά ὁ Γιάννης ὑπάκουσε.



«Τὸν ἄρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους και τὸν ἔβγαλε ἔξω...»

Ὅταν ὁ μικρὸς μούτσος γύρισε στὸ σπῆτι του, εἶχε κιόλας νυχτώσει.

Τὸ σπῆτι ἦταν ἔρημο. Ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμη.

Παραμυρίζοντας τὴ λύπη του ὁ Γιάννης ἀναψῇ τὴ λάμπα και βάλθηκε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ βραδυνὸ φαγητό. Μ' αὐτὴ τὴν ἀπασχόληση πέρασε πολλὴ ὥρα. Ὅλα ἦταν ἔτοιμα και τὸ φαῖ κατεβασμένο ἀπ' τὴ φωτιά, ὅταν βαρεῖα βήματα ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ δρόμο, ὕστερα ἀνοῖξε ἡ πόρτα και ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς φανερώθηκε στὸ κατώφλι.

Μὲ μεγάλη του ἐκπληξῇ ὁ Γιάννης παρατήρησε ὅτι ὁ θεὸς του ἦταν ἐξαιρετικὰ κακόκεφος και γκρι-νιάρης κείνο τὸ βράδυ, μ' ὅλο πὺ δὲν φαίνόταν μεθυμένος. Γιὰ πρῶ-

τὴ φορὰ, ὕστερα ἀπὸ τόσους μῆνες, ἄρχισε νὰ τὸν μαλώνῃ γιὰ τὸ καθετί. Τὸ φαῖ ἦταν κακομαγειρεμένο, τὸ φαῖ ἦταν μπαγιάτικο, ἡ λάμπα κάπνιζε, τίποτε δὲν ἔδρισκε καλὸ.

Ὅσο ὅσο τούτῃ τὴ φορὰ περιωρίστηκε μονάχα στὰ λόγια. Ὁ Γιάννης δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν περίεργο αὐτὸν τρόπο τοῦ θεοῦ του, πὺ δὲν εἶχε ἄλλωστε καμμιὰ ἀφορμὴ μαζί του γιὰ νὰ τοῦ φερθῇ ἔτσι ἀσχημὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὅσο ὅσο δὲν μίλησε καθόλου και ἐτοιμάσθηκε νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ. Μὰ προτοῦ ξαπλώθῃ πῆρε τὸ θάρρος νὰ ρωτήσῃ τὸν θεὸ του, ἂν εἶχε λάβει καμμιὰ εἶδη-
ση ἀπὸ τῆς Κάννης.

Αὐτὴ ἡ τόσο ἀθώα ρώτηση ἐρέθισε σὲ φοβερὸ σημεῖο τὸ ναυτικό.

— Καὶ βέβαια εἶχα, ἔκανε ἀπότομα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σὲ κόφτει ἐσένα. Ἄντε πέσε νὰ κοιμηθῇς και τὰ πολλὰ λόγια δὲν μ' ἀρέσουν. Ἀκουσε;

— Μὰ, θεῖε μου, εἶπε δειλὰ ὁ Γιάννης, θὰ ἤθελα...

Ὁ μπάρμπα Μαθιὸς ἔδωσε μιὰ φοβερὴ γροθιά στὸ τραπέζι πὺ κόντεψαν νὰ σπάσουν ὅλα τὰ ποτήρια και τὰ πιάτα.

— Στὸ κρεβάτι! φώναξε. Ἀκουσε τί εἶπα;

Ὁ Γιάννης τὰ εἶχε χάσει ὁλότελα. Δὲν εἶπε μιὰ και πῆγε κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι του.

Νὰ δοκιμάσῃ ν' ἀντιμολογήσῃ τὸν θεὸ του σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ, δὲν θὰ χρησίμευε σὲ τίποτε παρὰ θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀγριέψῃ ἀκόμη περισσότερο. Γδύθηκε λοιπὸν ἀθόρυβα και χώθηκε

κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά του κι' ἔκανε εὐθὺς τὸν κοιμισμένο.

Ὅσο ὅσο δὲν μπόρεσε ν' ἀποκοιμηθῇ ἀμέσως, κι' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μισόκλειστὰ βλέφαρά του παρακολούθησε τῆς κινήσεις τοῦ θεοῦ του.

Σχεδὸν μιὰ ὥρα ὀλόκληρη ὁ μπάρμπα Μαθιὸς πῆγαινε ἐπάνω-κάτω μετὰ τὴν κάμαρα, ὡς ἂν θηρίο στὸ κλουβὶ μωρμουρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Δίχως νὰ μπορῇ ὁ Γιάννης νὰ κούσῃ τί εἶπε. Στὸ τέλος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα, πὺ ἀπὸ τὸ σχῆμα του τὸ παιδί κατάλαβε ὅτι προερχόταν ἀπ' τὸν πατέρα τῆς Σούζης και ἄρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ με σιγανὴ φωνή.

Ὅταν τέλειωσε τὸ διάβασμα, μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα τσαλάκωσε τὸ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

'Αγαπητοί μου,

ΜΟΥ διηγήθηκαν προχτές κάτι νόστιμο, χαριτωμένο. Και πρέπει νάναι κι' άλλη-θινό, άφοῦ, καθώς μου εί-παν, τόγραφε και μιὰ άθηνάϊκή έφη-μερίδα που δέ γράφει ψέμματα.

Μιὰ ήλικιωμένη κυρία, με άγαθό έξωτετικό, πλησίασε έναν πουλητή του δρόμου νάγοράση βερύκοκα. Τά κοίταξε, τής φάνηκαν καλά, ρώτησε την τιμή, τά βρήκε φτηνά κι' είπε στον πουλητή νά τής ζυγίση μιὰ δακ. Αὐτός, όσο μιλούσε με την κυρία, την παρατηρούσε καλά. Τί ήθελε ά-ραγε νά καταλάβη; άν ήταν καλή ή κακή; άν ήταν φτωχή ή πλούσια;.. Μά τί τον ένοιαζε; Μιὰ δακ βερύκο-κα θά τής έδινε άπ' τό καλάθι του κι' ίσως ούτε θά την ξανάβλεπε. Πλανόδιος αὐτός κι' ή κυρία περα-στική. Μήπως είχε μαγαζί κι' ήθελε νά την κάμη πελάτισσα;..

Όσοόσο πήρε μιὰ χαρτοσακκού-λα, άπό κείνες που είχε χάμω, δί-πλα στο καλάθι του, πλακωμένες με τό καντάρι, κι' άρχισε σιγά-σιγά νά τή γεμίζει βερύκοκα. Φαινόνταν πώς τά διάλεγε: δέν ήθελε νά δώση στην καλή κυρία κανένα πράσινο ή κα-νένα σάπιο. Κι' αὐτή, εύχαριστημέ-νη άπό την εύσυνειδησία του, άφοῦ παρκαλοῦθησε λίγο τό γέμισμα, γύ-ρισε νά ιδῇ κι' άλλου, τί άλλο είχε νά ψωνίση. Όχι, τίποτα. Καί ξανα-γυρίζοντας στον πουλητή, πήρε τή σακκούλα με τά βερύκοκα, γεμάτη πιά, κλειστή και ζυγισμένη, πλήρω-σε και ξεκίνησε γιά τό σπίτι της.

Καθώς πήγαινε όμως, αίστάνθη-κε άξαφνα, τά βερύκοκα μέσα στη σακκούλα νά... σαλεύουν! «Μπά! τ' είν' αὐτό; ζωντάνεψαν;...». Καί τά πασπάτευε άπέξω, γιά νά κατα-λάβη... τί είχαν πάθει. Γρήγορα όμως κατάλαβε πώς τά βερύκοκα δέν είχαν πάθει τίποτα, παρά πώς μέσα στη σακκούλα υπήρχε και κάτι άλλο, ζωντανό. Θέ μου! τί νάταν; τί νά τής είχε βάλει ο άθεόφοβος εκείνος πουλητής, που τής έκανε και τον καλό;.. Φρόνο, βάτραχο, φίδι;..

Στάθηκε, άνοιξε προφυλακτικά τή σακκούλα και—ω έκπληξη!— είδε ένα... γατάκι, που πρόσβαλε τό ά-σπρο του κεφαλάκι ανάμεσα' άπό τά βερύκοκα, την κοίταξε με τά γαλανά του ματάκια και τής έκανε: «νιάου! νιάου!...».

—'Α, τον άθλιο! φωνάζει άμέσως με θυμό ή κυρία. Μοῦ πούλησε κι'

ένα γατάκι! Μοῦ τό ζύγισε κι' αὐτό γιά βερύκοκα! Καί τοῦ πλήρωσα... τον κοδκκο γι' άηδόνι!..

Γύρισε πίσω τρέχοντας νά βρῇ τον άσυνείδητο εκείνον και νά του πε-τάξη τό γατάκι στά μουτρα. Μά ναι! ο πουλητής στο μεταξύ είχε σηκώ-σει καλάθια, σακκούλες και καν-τάρι, κι' άπό δώ παν οι άλλοι!.. 'Η κυρία έβγαλε τότε τις φωνές, έ-τρεξ' ένας πόλισμαν, μαζεύτηκε κό-σμος και, στο ένα της χέρι τή σακ-κούλα με τά βερύκοκα, στο άλλο τό γατάκι που είχε βγάλει άπό μέσα, έξιστόρησε την άπάτη.

—Και τί νά σοῦ κάμω τώρα, κυ-ρά μου; τής λέει ο πόλισμαν' που νά σοῦ τον βρω; 'Ας έδλεπες όταν σοῦ γέμιζε τή σακκούλα. Δέν τόξερες πώς μπορούσε νά σοῦ βάλη μέσα και πέτρες; 'Ετσι του λόγου σου άγο-ράσεις... γουρούνι στο σακκί;

—Δέν είναι γουρούνι, είπε ή κυ-ρία, είναι γατάκι! Πράγμα δηλαδή που δέν τρώγεται. Καί δέ μοῦ λές τί νά τό κάμω;

—'Εγώ, κυρία μου, λέω νά τό πά-ρης στο σπίτι σου και νά τό μεγαλώ-σης, είπε τότε ένας άνθρωπος άπό τό πλήθος. 'Ετσι κι' έτσι δικό σου είναι, άφοῦ τό άγόρασες... με τό ζύγι. Καί μπορεί νά μὴν τρώγεται, είναι όμως ένα όμορφο γατάκι, —ιδέ-ς το, τό καίμένο!—που μεγαλώνοντας, δέ θάφήση στο σπίτι ποντικό!..

—Ναι, ναι! αὐτό είναι τό καλό-τερο! είπε κι' ο πόλισμαν. 'Ετσι ά-ποσύρεις τήν καταγγελία και... γλυ-τώνουμε και μεῖς άπό τις σκοτούρες.

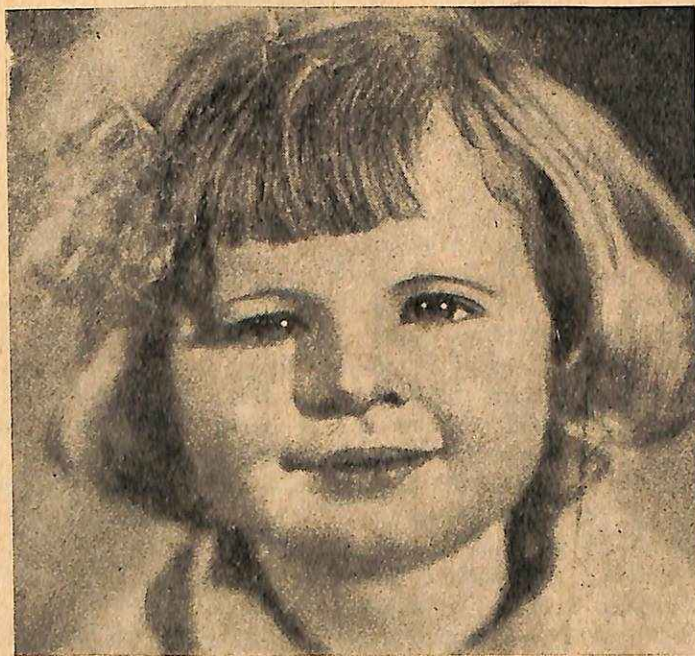
'Η κυρία κοίταξε τό γατάκι, με άλλα μάτια αὐτή τή φορά. Νά, άπως κοίταξε πρωτύτερα τά βερύκοκα που ήθελε νάγοράση... 'Αλήθεια! τί ό-μορφο που ήταν, τί έξυπνο που φα-νόταν, και τί ήμερο τό καίμένο!.. Καί πώς την είχε αγαπήσει άμέσως! Με τί εύχαρίστηση κι' έμπιστοσύνη καθόταν στο χέρι της... Ναι, καλέ! Θά τόπαιρνε στο σπίτι της νά τό με-γαλώση. Είχε, αλήθεια, μιὰ γάτα μαύρη' άς είχε τώρα και μιάν άσπρη. Δυό, δέν ήταν πολλές...

Και χωρίς άλλη λέξη, κουνώντας μόνο τό κεφάλι, ή κυρία με τό άγαθό έξωτετικό ξανάβγαλε τό γατάκι στη σακκούλα και ξεκίνησε γιά τό σπίτι της... εύχαριστημένη.

Τό γατάκι είχε αποκατασταθεί. Μ' αὐτός βέβαια ήταν κι' ο σκοπός του πουλητή. Γι' αὐτό κοίταξε με τόση προσοχή την κυρία. 'Ηθελε νά ιδῇ: ήταν καλή; αγαπούσε τά ζώα; είχε τον τρόπο της; Γιατί κι' ο που-λητής θά τάγαποσε τόμορφο εκείνο γατάκι και, μὴ μπορώντας νά τό κρατήση ο ίδιος—ποιός ξέρει πόσ' ακόμα θά είχε στο φτωχόσπιτό του—κοίταξε νά τό δώση σέ καλὰ χέ-ρια. Καί τό τέχνασμο του πέτυχε...

Σας άσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ



Μικρούλα Παριζιάνα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Είν' ώρα τα βράδια του καλοκαιριού Σάν στα κύματα τό φώς του φεγγαριού παίζει ολάργυρο, και κεί στη σιγαλιά κάποια βάρκα φτάνει στην άκρογιαλιά.

Τό φθινόπωρο που στρώνει με κλαδιά στράτες, δρόμους, μου βαράνει την καρδιά.

Του φθινόπωρου τό πλάνο δειλινό τ' αγαπώ γιατί με κάνει και πονώ.

Κι' ο χειμώνας είν' όραιος σά θλιβερό Είς τά τζάμια τρέχει αδιάκοπα νερό Και γεστή κοντά στο τζάκι άρχινά ή γιαγιά τά παραμύθια σιγαλιά.

Μά τής άνοιξης την όμορφη αύγή, Τη στιγμή που ο ήλιος μόλις έχει βγει, Ποιός θά ψάλη την άπέραντη όμορφιά, Της ψυχής μου αγαπημένη όμορφιά;

Στά πουμπούκια, στους άνθους, στη λάμψη σάν μαργαριτάρι ή δροσιά.

Ποιά στιγμή του χρόνου θέλει παραβγῇ Στη δροσόλουστη της άνοιξης αύγή: Βασίλισσα του Πόνου

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ

'Ανακατεύοντας τά λείψανα μιās πε-ρασμένης ζωής, ανάμεσα σέ δυό χα-ριτά βρήκα μιὰ φωτογραφία. 'Ω! πόσα δάκρυα μ' έκανε νά χύσω! Αὐτό τό γλυκό προσώπακι με τά φωτεινά ματά-κια, ή μαθητική ποδιά με τό φιόγκο, πόσα δάκρυα... Κι' όμως δέν έχει περάσει πολύς καιρός, οὔτ' ένας χρό-νος... όταν δίνοντάς μου την εκείνη μου ψιθύρισε: «... Για νά θυμάσαι, σάν ο χρόνος περάση, φέροντάς μας μακριά, τή αδελφική μας φιλία».

Οὔτ' ένας χρόνος, και φαίνεται πώς κύλησε ολόκληρος αιώνας. Τά ματάκια της φωτογραφίας μου φαίνονται πώς δακρύζουν.

Κλάψε, φτωχή μου φίλη, κλάψε κι' εσύ μαζί μου, ακόμα μιὰ φορά, γιά τό σκληρό χωρισμό μας, που ή μοῖρα ή άσπλαχνή θέλησε νά φέρη.

'Απειρες φορές έρχεται στο νοῦ μου τό γλωμό δειλινό πουρθε, γιά νά μοῦ πῇς «Φεύγω».

'Εγίνα τόσο γλωμή, που τρώαφες... μ' άγκάλιασες κι' έκλάψαμε μαζί, γιά τή σκληρή μας τύχη. Με μάτια που καθρέφτιζαν τον άφθαστο πόνο μας κοιταχτήκαμε γιά στερνή φορά κι' έ-φυγες... έφυγες.

Δέν σέ ξαναείδα...

'Αραγε θά με θυμάσαι; κι' ή δική σου σκέψη θά φτερουγίζει σιμά μου; Καλή μου φίλη, δά ψιθυρίζουν άραγε τά χείλη σου τ' όνομά μου; άπως τά δικά μου κάθε ώρα; κάθε στιγμή;

Στό καταπράσινο της φιλίας μας λι-βάδι, άραγε θά ξινανθίσουν οι άλικες παπαρόνες της μοιρασμένης χαράς;

'Οχι, όχι, όχι, έτσι μοῦ λέει ή σκλη-ρή μου μοῖρα, κάθε φορά που ή πλά-να φαντασία μου τολμήσει ν' άγγίξη με τις φτερούγες της τό τόσο γλυκό αὐτό χρυσονεῖρο. 'Η φωτογραφία, πέ-φτοντας άπ' τό χέρι μου, που έτρεμε, έσβυσε τόνειρο της στιγμής κι' είδα

και πάλι τά μάτια της στεγνά σάν πρῶ-τα. 'Αλλ' όμως όχι... μέσ' άπ' την άπέραντη θάλασσα που μᾶς χωρίζει, τή βλέπω κι' αὐτή σκυφτή νά κλαίη—

... και σάν τά άσπρα χιόνια θά μου σκεπάσουν τά μαλλιά θά νά θυμάμαι τά παλιά σά μαρμαμένα κλώνια...

Μίκυ Μάους

✽✽

ΤΑ ΖΩΑ ΜΑΣ

Κάθε καλοκαίρι πάμε και δροσιζό-μαστε στο χτήμα μας. Στη μέση βρί-σκεται τό σπίτι μας και γύρω άπ' αὐ-τό λουλούδια και δέντρα. 'Όταν βγῇς άπ' την έξορτα του σπιτιού, βρίσκε-σαι σέ μιάν αὐλή περιτριγυρισμένη άπό έναν τοίχο, μιὰ ψηλή μάντρα. Σ' αὐ-τήν την αὐλή έχουμε τά ζωντανά μας: Πουλάκια, κότες, περιστέρια, άρνιό-ζουνα άδερφωμένα και άναπνέουν τον ίδιο μυρωμένο αέρα. Αὐτό λοιπόν τό μέρος του χτήματός μας μ' άρέσει πιό-τερο άπ' τ'άλλα. Κάθε μέρα ο ήλιος δέν έχει προβάλει ακόμα και οι μικρού-λες ζωές ζυγνούν. Τά λουλούδια άνοί-γουν και τά τριτζίκια άρχίζουν τό μο-νότονο τραγούδι τους. Οι κόρες του κοτετσιού και του σταύλου άνοιγουν, κι' όλα μαζί τά ζωντανά ξεχνούνται στην αὐλή, μουδιασμένα ακόμη άπ' τή νύχτα. 'Η άσπρη κοτούλα με τή φούν-τα βγαίνει καμαρωτή-καμαρωτή. Τρέ-χει νά ταιμπήση κανένα νόστιμο σκου-ληράκι. Οι δυό πετεινοί, ο κόκκινος και ο άσπρος, περπατούν με τά λειριά σηκωμένα και κρυφοκοιτάζουνται. 'Αλ-λοίμονε άν ο ένας φωνάξει πρωύτε-ρα άπ' τον άλλο. 'Αμέσως παίρνουν ά-μυντική στάση. Τά κεφάλια γέρνουν, τά φτερά όρθώνονται και νά και τού-τη, νά και κείνη, καταμιτώνονται.

Σέ λίγο βγαίνει άπ' την πόρτα του κοτετσιού ή κλωσσα με την τσουρία της. Είναι ολόκληρη και τά πουλά-κια ολόασπρα «Κλού-κλού!» φωνάζει και μαζεύονται όλα τά κεφαλάκια γύ-ρω της. «Κλού-κλού!» ξαναφωνάζει και τους δείχνει ένα μικρούλικο σκου-λήκι. Κι' αὐτά τρέχουν όλα μαζί και ποιός νά προταρπάξη. 'Ετσι που τρέ-χουν μαζεμένα είναι μιὰ χαρά. Μοιά-ζουν σάν ένα μπουκέτο άπό άσπρα κρίνα.

Πάνω άπ' τό στάβλο βρίσκονται ά-ραδιασμένα τά σπιτάκια των περιστε-ριών. 'Ο ήλιος μόλις τώρα προβάλλει κι' άπό κάθε πορτούλα βγαίνει ένα κεφαλάκι και έξετάζει τά γύρω. Μιὰ φωνούλα άκούγεται κι' ύστερα μ' ένα φτερουγισμό καταβαίνουν τά περιστέ-ρια στην αὐλή γιά νά πιούν. 'Ασπρα, μαῦρα, σταχτιά, σκύβουν όλα μαζί στο-τάσι του νερού. Παίρνουν μιὰ γουλιά και σηκώνουν τά κεφαλάκια προς τον ούρανό σά νά εύχαριστούνε τον Πλά-στη γι' αὐτά που τους δίνει. 'Όταν τελειώσει τό νερό, πετούν πάλι, κάθον-ται στη στέγη του σπιτιού κι' άρχί-ζουν την κουβέντα. «Κλού-κλού». Τί κάνετε σήμερα, είστε καλά;—Πολύ ω-ραία, έφαγα έξαίρετα.

Στό μεταξύ άπ' τό στάβλο προχωρεί ο κύρ-Μέντιος με τό κεφάλι προς τά κάτω και ταυτιά σηκωμένα. 'Αργά-ά-ργά φτάνει σέ' άχυρα, και τρώγοντας τραγουδά: «Γκάαααα! Γκα-γκά! 'Α-κούτε με, είμαι μιὰ την αλήθεια φίνος τενόρος! —Με-μέεε, άπαντά ή κατούκα άπ' τή γωνιά της. 'Ελα πιό κοντά νά τά ποιήμε. Χρού-χρού, κάνουν τά δόν-τια της. 'Όρατό τό χορτάρι σήμερα. Στον άντικρυνό τοίχο κάθεται κιάλας ο γάτος μας ο κύρ-Ρώνης και κα-μαρώνεται. Ταυτιά του στέκονται ο-λότσια και άνοίγοντας παιγνιδιάρικα τά μάτια του, κοροϊδεύει τό σκύλο που του γαυγίζει. 'Η μέρα προχωρεί κι' ο ήλιος μεσου-ράνησε. Τά πουλιά κάθονται στον ίσκιό κι' οι πιό γριές κότες, μέσα στο στάβλο, μιλάν γιά τά περασμένα όρατα χρόνια. Παντού άπλώθηκε ή μεσημε-ριατική γαλήνη και μόνο τά τριτζίκια άκούγονται. Λές και δέν υπάρχει πιά ζωή. 'Όλα είναι ναρκωμένα άπ' την ζέστη. 'Ακόμη και τ' άγέρι έπαψε νά φυσά. 'Ετσι λοιπόν είναι μιὰ χαρά νά τά βλέπη κανείς. Μοιάζουν σάν λου-λουδάκια άθώα, ήμερα, άδολα. 'Αχ, πώς τάγαπώ έτσι όλα μαζί συντροφια-σμένα! Νιώθω την άθωότητά τους, νιώ-θω την άγνότητά τους βαθιά στην καρ-διά μου. Είναι μικρούλες ζωές που ζούν άδελφωμένες κι' άναπνέουν τον ίδιο μυρωμένο άγέρα

Θέμος Μιράντας

✽✽

ΜΗΝ ΠΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ...

'Η μάννα του του έλεγε πάντα, ό-ταν τής έλεγε τό όνειρό του, — νά ζή-ση στην Πολιτεία.

—Παιδί μου, μὴν πῇς στην πολι-τεία... κεί οι άνθρωποι είναι κακοί, πολὺ κακοί. Θά γεμίσουν την άγνή σου ψυχούλα άπό την δική τους κακία ή άγνότης του νησιού σου θά χαθῇ παι-δί μου, κάτσε στο νησί, μὴν πῇς στην πολιτεία... θά νιώσης πίκρες, θά-ρωσήσης, θά νιώσης μοναξιά, και δέν θάχης κανένα στο πλευρό σου, ξένος μέσα σέ ξένους...

Δέν την άκούγε... 'Όταν του έμενε καιρός, ανέβαινε σέ κάποιο ψήλωμα, και άφηνε τό βλέμμα του νά χάνεται βαθιά στον ορίζοντα, κεί που ο αὐ-ρανός φαινόταν πώς έσιμγε με τή θά-λασσα. Πολλές φορές χανόταν σέ μιὰ έκσταση, θείας, ούρανιας εύτυχίας, και όταν συνερχόταν και έβλεπε μπροστά του την πραγματικότητα, τόσο ένιωθε πιό πολύ την έπιθυμία νά θεωρήσει μέ-σα του. Πέρασαν λίγα χρόνια, τό παι-δί έγινε παλληκάρι. Λίγως, ν' άκούση τά παρακάλια της μάννας του, ένα πρωινό έφευγε γιά την πολιτεία...

'Υστερα άπό κάμποσες ώρες ταξίδι, όταν έπεφτε τό βράδυ, έφτασε... 'Η-μεινε ζαλισμένος άπό τό καινούργιο περιβάλλον. Κίνησης, φασαρία, βουή... Χάξεψε τά πανύψηλα σπίτια της, τους περιέργους στολισμούς της κάθε βιτρι-νας, τά χρωματιστά λαμπιόνια των μα-γαζιών, τ' αυτοκίνητα, τά τραίνα, τους άνθρώπους... Ναι, τους άνθρώπους. Τί μεγάλη έντύπωση που του έκαμαν οι άνθρωποι της Πολιτείας!..

—Παράξενοι, μιὰ την αλήθεια, άν-θρωποι... πόσο όρατα είναι ντυμέ-νοι! σκεπτόταν δέν φαίνονται όμως κακοί, άπως ή μάννα μου θάρροσε.

'Ηταν ή άοχή... και κάθε πράγμα στην άοχή δέν δείχνει όλη την αλήθεια. Κι' ή άπογοήτευση ήλθε γρήγορα... Ζήτησε δουλειά παντού, μιὰ κανείς δέν

τόν δέχτηκε. Χτύπησε πολλές πόρτες και δεν του άνοιγχαν. Κι' άλλες που άνοιξαν του έδειξαν μόνον χίλιες δυό ύποσχέσεις, που, αλλοίμονο, έμειναν άνεκπληρώτες. Έπακολούθησαν μέρες κακομοιριάς και άθλιότητας!.. Βαρέθηκε να γυρίζει άσκοπα. Άρχισε να νοσταλγεί την πατρίδα του... έβλεπε πως τα λόγια της μάνας του έβγαίνουν άληθινά!..

Τό νησί!.. ή ζωή του, ή ζήση του ή μάνα του, τό σπιτικό του, όλ' αυτά του παρουσιάζονταν μπροστά του στις άτέλειωτες νύχτες της άγρύπνιας του, σάν να του έλεγαν:

— Φύγε! Έλα πίσω! κοντά μας θα βρεις τη χαρά! Έδώ είναι ή άληθινή όψη της ζωής κι' όχι κει που βρίσκεσαι.

Και ένα βράδυ έφυγε... Άργά-άργά τό βαπόρι άφηνε πίσω του να οβήνουν ολότελα πιά τα όνειρα που είχε πλάσει παιδί. Τα φωτά της πολιτείας μίκραιναν... έγιναν τρεμάμενα άστέρια, και τέλος χάθηκαν.

Μόλις πρόβαλε ή αήγη άρχισε κει μακριά, στόν ορίζοντα, να φαίνεται μια άλυσίδα από βουνά. Η καρδιά του σκίρτησε στο αντίκρουσμά τους. Τό βαπόρι έσχιζε μεγαλόπρεπα τα κύματα και πλησίαζε ολόενα προς τό μέρος της ετυχίας. Έπιτέλους έφτασε... Τί αντίθεση έδω, από κει κάτω!.. Η-συχή, γαλήνη...

Σέ λίγη ώρα έμπαινε σπίτι του!.. Έρριξε μια ματιά γύρω του: όλα έκει ήταν ίδια όπως τάφος φειγόντας. Νά ο κήπος... ο όρνιθώνας, τό πηγάδι, ο στάβλος... να και τό πέτρινο κάθισμα του, που κάθονταν ή μάνα του κι' έγινεθε τη ρόκα της. Και ή ίδια ή μάνα του στην αύλη, κοντά στόν περιστεριώνα... Η χαρά φούσκωνε στο στήθος του. Βγάξε μια φωνή και τρέχει στην άγκαλιά της...

— Μάννα μου! Μάννα μου!.. ήρθα πάλι σάν πρώτα, έδω, ναι, έδω βρίσκειται ή χαρά της ζωής!.. Κει κάτω στην πολιτεία όλα ψεύτικα είναι, όλα τυποτένια... Μάννα μου! Μάννα μου!

Βάνδα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΜΠΕΛΕΣ

Τόν καιρό που οι άνδρες φορούσαν περρούκες, ένας κουρέας για να τραβήξει πελατεία είχε την έξυπνη ιδέα να ζωγραφίσει σε μια ταμπέλα την ακόλουθη εικόνα: Ένας άνθρωπος πνίγεται. Ένας άλλος προσπαθεί να τον σώσει πιάνοντάς τον από τα μαλλιά. Άλλά το μνεί στο χέρι μια περρούκα και ο άλλος κατεβαίνει στον πάτο. Από κάτω από την εικόνα ο κουρέας είχε γράψει: «Νά τί κάνουν οι περρούκες».

Δίπλα στο μαγαζί του κουρέα ήταν ένας τεχνίτης που έφτιανε περρούκες. Βλέποντας ότι έχανε την πελατεία του από την ταμπέλα του κουρέα, έκανε κι' αυτός μια ταμπέλα, όπου είχε ζωγραφίσει τον Άβεσαλώμ κρεμασμένον από τα μαλλιά σ' ένα δένδρο. Από κάτω έγραφε: «Αν είχε περρούκα δεν θα την πάθαινε».

Τολέ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Άπορία του Κουφιοκεφαλίου:
— Γιατί άραγε να υπάρχουν άσπρες και μαύρες αγελάδες;

Και ή άδελφή του:

— Κουτός που είσαι καϊμένε! Οι άσπρες βγάζουν τό γάλα και οι μαύρες τόν καφέ!

Δεκαεπταετής Όνειροπόλος

Ό γάτος ροχαλίζει μπροστά στο τζάκι.

Η Όνειρεμένη Πατρίδα λέει στη γιαγιά της:

— Γιαγιά, γιαγιά, ο γάτος ψήθηκε κι' άρχισε να κοχλάζει!

Δεκαεπταετής Όνειροπόλος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 260ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος την 4 'Ιουνίου 1932 προς εύρεσιν των λύσεων των εις τα φύλλα της Διαπλάσεως 'Ιουνίου, 'Ιουλίου και Αυγούστου 1932 δημοσιευθέν 159 Πνευματικών Άσκήσεων.

(Οι ακόλουθοι δέκτοντες έκαστον όνομα τρεις αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος τάς εύρεθείσας όρθας λύσεις, ο δεύτερος τάς Εύσημα λύσεων και ο τρίτος τάς Εύσημα Έπιμονής, συμφώνως με τόν Όδηγόν του Συνδρομητού, Κεφ. Δ', § 25.

Οι **Ισότιμοι** όλων των τάξεων έχουν τό δικαίωμα, οι μόν του Α' Βραβείου να δημοσιεύσουν την εικόνα των επί πληρωμή δρ. 40 διά τα έξοδα του κλισέ, και να αγοράσουν εντός τριμήνου τό πολύ από σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τοῦτο,) ένα οιονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» των έτών 1894 — 1932 (Β' Περίοδος) με έκπτωση δέκα πέντε (15) δραχμών. Οι τοῦ Β' Βραβείου ν' αγοράσουν όμοιον τόμον με έκπτωση δέκα (10) δρ. και οι τοῦ Γ' με έκπτωση πέντε (5) δρ. (Ίδε και Όδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπό 16 έτών και άνω καθώς και όσοι δεν έσπείωσαν ηλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αίγλη*, 152, 16, 7.

Ισότιμοι: Έλπίζουσα Έλλάς, 150, 15, 7. Σεπεσμένος Δόρδος, 154, 16, 7. Θέμος Άργης, 157, 16, 7. Βέδας, 153, 16, 7. Έρική, 155, 16, 7. Νέα Έλλάς, 151, 16, 7. Πανελλήνιο Όνειρο, 151, 16, 7. Νέλλη, 155, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μελαχροινός Ιππότης*, 129, 13, 7. Πολυβώτης, 129, 13, 7.

Ισότιμοι: Φιόρο του Λεβάντη, 132, 14, 7. Παλιά Άθήνα, 138, 14, 7. Άνεμώνη του Βουνού, 130, 13, 7. Νταίζη, 137, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιντίας*, 113, 12, 6. Γλυκεία Παρηγοριά, 117, 12, 7. Δανάη, 112, 12, 6.

Ισότιμοι: Μηλόλονθη, 112, 12, 5. Άγροάπελη, 124, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Άνοιχτόκαρδη, 80, 8, 4. Ρέλια, 89, 9, 4. Χαρά του Σπητιού, 81, 9, 4. Ρασπουτίν, 109, 11, 5. Θαρραλέα Έλληνίς, 91, 10, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πόνου Δάκρυ, 73, 8, 4.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Άστρο της Ετυχίας*, 144, 15, 7.

Ισότιμοι: Ίας, 140, 14, 7. Ίων 140, 14, 7. Δοξαμένο Τριπολιτσάκι, 136, 14, 7. Λυσόχαρτο, 137, 14, 7. Τώνης

Ρεάλης, 149, 15, 7. Άνθισμένη Λεμονιά, 151, 16, 7. Δικέφαλος Άετός, 144, 15, 7. Νυφούλα τ' Ούρανού, 159, 16, 7. Άραπάκι, 129, 13, 7. Μύρον της Άνδρου, 155, 16, 7. Ναίς, 156, 16, 7. Ξανθή Κινεζούλα, 139, 14, 7. Χρυσή Πεταλούδα, 140, 14, 7. Πανουργλιμός, 152, 16, 7. Πτωχή Άριστοκράτις, 140, 14, 6. Νηηίς του Παγασητικού, 142, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φίλος του Δαού*, 122, 13, 7. Μακεδονικόν Έντελβόσι, 126, 13, 7.

Ισότιμοι: Άφρικάνα, 124, 13, 7. Πλάνο Δοξάρι, 128, 13, 7. Μυστηριώδης, 119, 12, 7. Τρύπα στο Νερό, 125, 13, 7. Πιεγαμηνή Αύρα, 124, 13, 7. Μαργαρίτα, 114, 12, 7. Πειραιωτάκι, 126, 13, 7. Άλκυονίς, 123, 13, 7. Γιασίμνα, 121, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μίκυ Μάους*, 110, 11, 5. Κύμα του Ίονίου, 103, 11, 6. Γριφασκόν, 109, 11, 7.

Ισότιμοι: Χωρίς Φτερά, 103, 11, 6. Λευκάτας, 98, 10, 7. Χρυσάνθεμο, 100, 10, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Στ. Α. Άντωνιάδης, 81, 9, 5. Σωτ. Α. Άντωνιάδης, 91, 10, 5. Γεωρ. Ι. Άραχωβίτης, 89, 9, 6. Έδιδ, 93, 10, 7. Μικρή Κορφιατοπούλα, 69, 7, 7. Σπαρτιατοπούλα, 91, 10, 5. Λάμπρος Γ. Κοτσίρης, 83, 9, 7. Όλιβιέρους Κρόμβελ, 93, 10, 7. Παπαρούνα, 80, 8, 7. Άστέρι της Έλπίδος 89, 9, 7. Άσάλευτη Ζωή, 90, 9, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Οησεύς, 56, 6, 3. Περσινός, 18, 2, 1. Δόν Κιχώτης, 33, 4, 6. Αήνδα, 61, 7, 3. Ξανθό Ποντικάκι, 57, 6, 4. Τριπολιτσάκι, 37, 4, 3. Λυγούλα, 24, 3, 2. Πληγωμένος Άετός, 22, 3, 4. Συκιωνία, 27, 3, 2. Δημ. Γ. Κουμαρίσας, 57, 6, 4. Θούριος του Ρήγα, 65, 7, 7. Χαραυγή 10, 1, 1. Φερνιστρία 29, 3, 2. Μαγεμένο Δοξάρι, 49, 5, 4. Δημ. Ματσάγγος, 4, 1, 1. Άγνή, 61, 7, 4. Μπουμπούλ, 12, 2, 1. Τραγουδιστής, 36, 3, 4. Έξυπνο Κυπριωτάκι, 29, 3, 2. Μικρομέγαλη, 12, 2, 1. Δαφνοστεφανός, 12, 2, 1. Χλωρίς, 26, 3, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γκάλικ*, 122, 13, 7.

Ισότιμοι: Πρόμαχος της Έλευθερίας, 123, 13, 6. Μικρή Πεταλούδα, 128, 13, 7. Βύρ. Θεοδωρόπουλος, 118, 12, 6. Άνθισμένη Γαζία, 112, 12, 7. Άνθρωπάκος, 119, 12, 7. Ηπειρωτοπούλα, 120, 12, 6. Εύα. Λυγκούνης, 131, 14, 7. Νερόμυαλος, 147, 15, 7. Θούριος, 138, 14, 6. Βεδουίνος, 145, 15, 7. Φουντούκο, 125, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μαντώ Μαυρογένους*, 67, 7, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μάτα Χάρι, 28, 3, 3. Ηφαιστος, 37, 4, 4.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηται παρακαλούνται να δη-

λουνον άμέσως την νέαν των διεύθυν-
σιν εις τό γραφείον μας αποστέλλοντες
και δραχμ. 5 διά την έκτύπωσιν της
νέας ταινίας. Άλλως δεν εύνδυνάμεθα
διά την απώλειαν των φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήνα, 42 δδός Εύριπίδου,
την 20 'Ιουλίου 1933

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν τό γρηγορώτερο. Άς έχουν υπ' όψει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ο μόνος μου πόρος ή καθυστέρηση επομένως δυσκολεύει πολύ τό έργο μου που απαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλη έξοδα.

Η Άλληλογραφία μου ζωηρεύει. Σχεδόν γραμματοπλημύρα... Φυσικά, οι εξετάσεις τελείωσαν, τά παιδιά μου έχουν διακοπές, και μου γράφουν, μου γράφουν. Τί καλά! Μόνον που μεγάλες απαντήσεις δεν θά μρω πιά να κάνω, παρά όταν είναι απόλυτη ανάγκη.

Μιά επιτυχία του Πειραιωτάκι: Στο Διαγωνισμό της Έταιρείας Προστασίας των Ζώων, με θέμα «Οι άδέσποτες γάτες στην Άθήνα», πήρε τό Α' Βραβείο. Θερμά συγχαρητήρια.

Δεν έχεις δικαίωμα, Χωρίς Φτερά. Οι Ισότιμοι μόνο τον παίρνουν ή έκπτωση. Ό Όδηγός τό λέει καθαρά—μά κι' εγώ κάθε λίγο τό ξαναλέω. Πέρασε ή τεμπελιά!

Άν και βιαστική, αρκετά πάλι μου έγραψες, Βουσοῦλα. Πως πήγε ο μακρινός περίπατος στην ώραία, καταπράσινη ραχούλα;

Γεώργιε Χαλαμπους, πολύ καθυστέρημένη ή Συλλογή σου. Ίποθέτω όμως πως την έστειλες εγκαίρως κι' άρχισε να φτάση στα χέρια μου. Γι' αυτό θά την περιλάβω στον τρέχοντα Διαγωνισμό. Μόνον που θά δημοσιευθούν λιγώτερες Άσκήσεις παρ' από τίς άλλες Συλλογές που τίς έλαβα και τίς μεταχειρίζομαι πρό καιρού.

Τά έλαβα όλα, Γολιάθ, και θά τά διαβάσω με τη σειρά τους. Παρατηρώ όμως πως κάνεις πολλά ορθογραφικά λάθη. Προπάντων έχεις αδυναμία με τό ήτα. Και γράφεις: *πηράζη, στήλει, μερηκά, σηστεύω, εγκρήνεται* κλ. Πρόσχε, υπάρχουν και *ι (μερικά, πιστεύω, εγκρίνεται)*...

Όπως θέλεις, *Αίγλη* και σάν ιστορία που κάποιος σου τη διηγείται, και σάν ιστορία που τη διηγείσαι σ' ό. Τό ήταν, πού τό γράφουν εύταν, τό προτιμώ με ήτα, όπως και τάχα ήτο, ήσαν. Τό αυτό, έπληρημα, εγώ τό γράφω με περισπωμένη.

Σεληνιώτικε *Ορίζων*, δεν καταλαβαίνω τί λές, παιδί μου. Τί «λύσεις» δεν σου δημοσιεύω; Μήν έννοεις *μερηκά* από Συλλογή που έστειλες για τόν Διαγωνισμό; Άν δεν σου δημοσιεύσα ως τώρα, θά πη ότι δεν έλαβα Συλλογή. Έβγηήσου.

Χαίρω, *Άγνή*, πού οι κόποι σου ανταμείφθηκαν τόσο καλά: άριστα στο Ψάδι, 9 στο Σχολείο και σ'τά Νέα Έλληνικά τό μεγαλύτερο βαθμό απ' όλες! Χαίρω επίσης πού θά δώσης τώρα εξετάσεις για τη Νομική Σχολή κι' έσπερ' από τέσσερα πέντε χρόνια θάσαι... δικηγόρινα!

Νίνα Νόρα, τό ψευδώνυμο, είδες, σου ένεκρίθη. Η μαμμά σου προτιμά την «Περσινία της Μπέττυ» και σ' ή θεωρείς ωραιότερο τόν «Είρηνηκό»! Αυτό θά πη—κι' αυτό λέω εγώ—πως και τά δυό ειν' επίσης ώραία! Όσο για τίς Έπιστολές τοῦ «άμνηστου» κ. Φαίδωνος, αφού σ' έδωσας άρρες περισσότερο αυτή που έγραψε τελευταία για τη Χιονία, παραδέ-

χομαι—τό παραδέχεται κι' ο ίδιος—πως αυτή ήταν ή καλύτερη.

Η *Ναίς* όμως που γράφει, ότι οι δυό Έπιστολές της για την Πίστη είναι «από τά ωραιότερα κομμάτια που πρόφτασε να διαβάση σ'τά φετινά μου φυλλάδια». Συμφωνώ απόλυτως με τίς ιδέες της περί Θεού. Είναι άδύνατο να χωρέση νους ανθρώπου πως δεν υπάρχει Θεός!

Φαντάζομαι τη χαρά σου, *Έρείκη*, πού έρχεσαι σ'τάς Άθήνας. Άλλά... τ' ειν' αυτά που λές; Πρέπει να βρεθής κανένα γνωστό σου Διαπλάσσοπουλο να σε... σπρώξη για νάρθης στο γραφείο μου; Μου φαίνεται πως δεν θά χρειασθής άλλο σπρώξιμο από εκείνο που σου δίνει ή άγάπη σου, όταν έέργης αλίστα ότι και μετς έδω-πέρα σάγαποῦμε και θέλουμε να σε γνωρίσουμε.

Μακεδονικόν Έντελβόσι, σε συγχαίρω πού πέρασες στην Γ' του Γυμνασίου μ' έναν από τους μεγαλύτερους βαθμούς που δόθηκαν στην τάξη σου. Κι' εγώ ελμαι τίς ιδέες να πάς από τώρα σε Δημόσιο, για να μην έχης του χρόνου αυτές τίς εξετάσεις που θάταν και πιά δύσκολες. Με δυό λόγια: «σκηπτικισμός» λέγονται οι φιλόσοφοι που «σκέπτονται» κι' άρνούνται τά περισσότερα πράγματα. «Σκεπτικισμός» είναι μάλλον άρνησις. Για τόν *Αθ.* σου' εγώ δεν έβρω τί γίνεται.

Κι' όμως, *Όνειρεμένη Πατρίδα*, τό γράμμα σου ήταν αρκετό για να με αποζημιώσῃ... Φαντάζομαι τί ώραία πού τό *Λυσόχαρτο* θάπληγξει τό «Κρίμα», και τί ώραία πού θά έπαίξει στην κωμωδία ο *Γρεναδέρος*, τό *Άγνωστο* *Αγοριόλα* κι' οι άλλοι. Πως θάθελα να μουν κι' εγώ εκεί να τους χαμάρζω...

Περίεργο, *Όλιβιέρους Κρόμβελ*, τό πάθημα σου: νασαι τόσο καλός σ'τά μαθηματικά, να σ'ας δώσουν τόσο εύκολα προβλήματα, κι' άξαφνα... να σταματήση τό μυαλό σου και να τάφήσης στη μέση! Δεν μρω να τό εξηγήσω, εύχομαι μόνο να μην τό ξαναπάθης. Τό καλό είναι πού ο καθήγητής ήξερε τίς δυνατόειες σου, κατάλαβε πως κάτι έπαθες και δεν σου άρνήθηκε έναν καλό βαθμό.

Είχα χάσει τό γράμμα σου, *Λευκή Θεά*, και γι' αυτό άργησα τόσο να σου απαντήσω και να σ' εύχαριστήσω για τό πρώτο σου έσοπώμα. Ναί, τώρα πού είναι στην έξοχή και κάνεις πολλές γνωριμίες, προσπάθησε να μου έγγραφής κι' άλλους. Χαίρετώ τη μαμμά, την παλιά μου φίλη.

Συχνά συμβαίνει αυτό, *Φρανσίνα*: περιμένεις κανείς πως τό κομμάτι του θάπορρωθής, και τοῦ έγκρίνεται! περιμένεις πως θά έγκριθής, και απορρίπτεται. Έτσι και σ'ό, έκει πού περιμένεις πως τό ποίημά σου θάπορρωθής και καίταξες πρώτα-πρώτα τίς απορρίψεις, τό είδες άξαφνα στη Σελίδα, καθώς διάβαξες τό φυλλάδιο με τη σειρά πού συνήθως τό διαβάξεις, και πόσο χάρηκες!.. Έ, βέβαια, ή χαρά είναι είναι πολύ μεγαλύτερη, παρά όταν είναι κανείς βέβαιος για την επιτυχία. Και γι' αυτό ακούμε τόσο συχνά χαρούμενους ανθρώπους να φωνάζουν: «Δεν τό περίμενα!..».

Σέ συγχαίρω, *Μέντιουμ*, γι' αυτό τό 10 σ'τά Μαθηματικά, πού έξαιρετικά σου τό έδωσας ο καθήγητής σας, γιατί δεν τό δίνει παρά μια φορά σ'τά τόσα χρόνια... Όλες οι σπουδές είναι κατάλληλες και για κορίτσι κι' άδύνατο να σπουδάσης έναν κλάδο των Μαθηματικών αφού αυτή είναι ή κλίση σου.

Ιολέ, θυμάμαι πολύ καλά τό θεο σου, τόν παλιό μου φίλο, πού είχε αυτό τό ψευ-

δώνυμο. Ό κ. Ξενοπούλος λυπήθηκε πολύ πού δεν ήταν στο σπίτι τότε που ήρθε να τόν επισκεφθής. Τόν θυμάται πάντα. Φαντάσου, ή συσκευή πού έχει από χρόνια στο γραφείο του—καλαμάρι, δίσκος κτλ—είναι όμοιο πού θεοῦ σου πού τόῦ τό έστειλε από την Άμερική. Άν τοῦ γράφης, πές του και τά πολλά μας χαιρετισματα.

Πολύ καλοί οι βαθμοί σου, *Θάλη Βλαστέ*, και σε συγχαίρω. Η φωτογραφία καλή ής θέμα αλλά κάπως συγκεχυμένη και δεν θάδγαίνε καλά. Ό κ. Ξ., πού τοῦ έδειξα τό γράμμα σου, σ' εύχαριστεί πολύ. Πές της άδελφής σου ότι την περιμένω.

Δοξαμένο Τριπολιτσάκι, *Έβρη*, *Μπουμπουλίνα*, *Άνθισμένη Άμυνδαλιά*, *Άγκάθι*, *Γαργαντοία*, *Δήμις*, *Άνθέ*, *Όνειροπλήκτης*, *Ζαν Μυρά*, *Έδιδ*, *Μύρον της Άνδρου*, *Ρούφουλα*, *Βέδα*, *Άτθίς*, *Θαρραλέα Έλληνίς*, *Χωριατοπούλα*, *Μαγεμένο Δοξάρι*, *Παρήγορε Άγγελε*, *Ένδοξε Έλλάς*, *Νησιωτοπούλα*, *Λαχτάρα της Δευτεριάς* και *Πασχαλιά*—και τά δικά σας ώραίατα γράμματα διάβασα με μεγάλη εύχαριστηση. Συγχαίρω όσους πήρατε καλούς βαθμούς. Έξέτελεσα τίς παραγγελίες σας και περιμένω να μου ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε ίνα νένεται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνασχετομα ισχύουν άς την 30 Νοεμβρίου 1933. Όσα συνοδεύονται από Α. ένήκουν σε άγόρια και όσα από Κ. σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: (Ψ)όγα, κ. (...). Μαῦρο Διαμάντι, ά. (ΣΚ). Άεροπόρος, ά. (ΑΧ). Άριστοκράτισσα, κ. (Γ). Κουκλίτσα, κ. (ΚΑ). Χρυσάλλις, κ. (ΜΠ). Μέμφως, κ. (ΑΚ). Ίρις, κ. (Χ;).

Άφανές Ψευδώνυμο: Κουκουτσάκι, κ. Χιονί, κ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: *Ρεζενά* (και τά τετράδια έστειλα και τη διεύθυνση άλλαξα) *Μιμόζαν* (πέντε τετράδια και λυσόχαρτο έστειλα) καλή επιτυχία στις εισαγωγικές έλπίξω να κρατήσης την ύπόσχεσή σου) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (και σ'ό έλπίξω να μου γράφης συχνά τώρα πού τελείωσαν όλα) έστειλα 20 τετράδια) *Ίέρειαν του Πόνου* (δέν θυμάμαι τώρα για τά κομμάτια σου, πρέπει να περιμένής) *χαίρω* πού πέτυχε τόσο ή γιορτή των «Ανέμων» τετράδια έστειλα) *Ευαίοθητην Καρδούλαν* (σε συγχαίρω για τό άριστα έστειλα) *θα μου γράφης τώρα*) *Ροδανήν* (σε συγχαίρω για τό 9 και κάτι: τά έξρω κατά «προκλητικά μειδιάματα του δλόχαρου καλοκαιριού», έλπίξω όμως να μη σε παρασύρουν τόσο ώστε να με ξεχάσης...) *Μίνυ-Μάους* (σου ένέκρινα, καθώς θά είδες, τό προτιμώμενο: αλλά ποιά είναι «τό στεφάνι της φαντασίας» από τό όποιο ξεφεύγουν τά «πλάνα έντερ»;) *Ζαυανθινήν* *Άερογιαλιάν* (έστειλα τό Π. Πνεύμα σου παλιό και πασίγνωστο) *Νικήτριαν* *Έλλάδα* (τετράδια έστειλα) γράμμα σου με άγγελία δεν έλαβα) *Κασσιώταν* (αυτό, καθώς θά είδες, σου ένέκρινα) *χαίρω* πολύ πού μεγάλωσες και μπαίνεις τώρα και στην κίνησή μου) *Ποδοσφαιριστήν* (χαίρω πολύ, έστειλα) *Έλεντίαν Γεωργιάδου* (τό ξανάστειλα, διόρθωσα και τη διεύθυνση) *Κρυφό Σχολείο* (δυστυχώς, ο κ. Ξ. δεν εύκαιρεται να συμπληρώνη τετράδια) *Μαῦρο Διαμάντι* (έξέτελεσα τίς παραγγελίες σου κι' έχω σ'τη διάθεσή σου δόλοιοπο δρ. 59) *Μιχ. Π. Νούσιαν* κτλ.

Είς όσας έπιστολές έλαβα μετά την 10 'Ιουλίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 265ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέ-
χρι τῆς 22 Σεπτεμβρίου.

387. Δεξιόγραφος
Κόκκινος θεὸς τὸ πρῶτον,
Χρόνου ἐπίρρημα τὸ ἄλλο
Καὶ τὸ τρίτον συλλαβή.

Καὶ θά κάμης χωρίς κρότον
Τί φιλόσοφο μεγάλο
Σὲ μιὰν ἐνδοξή ἐποχή!

Ἀλκυονίς

388. Συλλοβογράφοι
Ἐπιφώνημα στὸ ἔνα,
Ζῶσ' ἄλλο θὰ ἰδῇς
Καὶ μ' αὐτὰ τὰ δυὸ ἐνωμένα
Σ' ἅγιον ὄρος θὰ βρεθῇς.

Μπέλλα

389. Στοιχειόγραφος
Στενὸς τους συγγενῆς
Τί δύστυχοι γονεῖς!
Πετὰ τὸ κεφαλάκι
Καὶ γίνονται φαρμάκι.

Ἀγραμπέλη

390. Μεταγραμματισμός
Τὸ λαμπρὸ πουλιοῦ ἀλλάζω
Καὶ τὸν τόνο τοῦ ἀναιβάξω
Στὴν κορφή του σὰν παντιέρα.
Ἐ! στὸ φουῖρνο τώρα μπαίνει,
Μ' ἄλλο πρᾶμ' ἀπὸ κεῖ βγαίνει
Ποῦ τὸ τρώμε καθεμέρα.

ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος

391. Δικτυωτὸν

*** = Πόλις τ. Ν. Ἑλλάδος
*** = Μέλος τοῦ σώματος
*** [(ἄκρον)
*** = Ἐπίθετον, ὀλέθριος

*** = Ἐνα μεγάλο ὄχι.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἰσομενεὺς

392. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 3 7 8 4 = Ἀθηναῖος στρατηγός
2 8 4 3 4 = Λόγος, ρητὸν
3 2 3 4 = Θεά
4 5 6 1 2 = Διπαρὸν
5 1 2 1 4 = Ἀρχαία πόλις
6 4 7 2 1 4 = Προφήτης
7 1 5 3 4 = Πέρσης στρατηγός
8 7 8 = Χρονικὸν

Χαραυγὴ γ' Ἀπρίλη

393. Ἐπιγραφή - Δημῶδες Αἵνιγμα

Ω Λ Α Γ Ε Μ Ι Ζ Ω Κ
Ν Μ Ε Α
Ε Α Ζ Ω Γ Ι Μ Ι
Ι Ι Ο Κ
Ε Δ Α Ο Τ Ρ Α Ι Ν Ε

Νὰ ταναγνώσης

Καὶ νὰ τὸ λύσης

Θὰ κατορθώσεις

Ἄμα θελήσης.

Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας

**394. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλιπο-
σύμφωνον ἐν Διπλῇ Ἀκροστιχίδος**
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλι-
πον τοῦ τύπου

*** - ***

τὰ δὲ δευτέρω γράμματα Ἑλλιποσύμ-
φωνον τοῦ τύπου

* - * - * - *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :

1, Ἀρχαῖος ἱατρός· 2, Αὐτοκράτωρ
τῆς Ρώμης· 3, Μέρος βυζαντινοῦ ναοῦ
καὶ ἄλλων κτιρίων· 4, Ἀρχαία ποιή-
τρια· 5, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας· 6, Ση-
μεῖον τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁνειρεμένη Πατρίδα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19

211. Δάσος (δᾶς, ὅς). — 212. Λύσαν-
δρος ([ᾶ]λυσο), Ἀνδροῖ. — 213. Φα-
σιανὸς (φᾶ, σῖ, ᾶν, ὅς). — 214. Ρόδος-
ρόδον. — 215. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ. (ἐλεγος,
Λέρος, γέρας, ἀγορά, Ραμά, ..., Σάμος.
— 216. Ἐργὼ χαλεπῷ δόξα ἐπεται. (Ἡ
ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν κάτω).
— 217. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Τ: Τάν-
ταλος, ΣΤάντλεϋ, ΙσΤός, ΚασΤριώτης,
Πλούτων). — 218. ΦΘΝ - ΜΑΝ, ΟΕΙ -
ΗΕΙ = Φθόνει μηδενί (Φοῖβος, Θεό-
δωρος, Νίνος, ΜΗδεια, Δευκαλίων,
Νίκηφόρος). — 219. Ζήσεις βίον κράτι-
στον ἂν θυμοῦ κρατῆς (ξ εἰς, εἰς βι
ὦν, κράτη στόν, ἀνθη μοῦ, κράτη ς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΓ'—397]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά με Διαπλάσο-
πουλα-ες κυρίως Πατρινοπούλες. Γρά-
ψατε: Κυρίαν Οἰκονόμου, Πατρώς 63,
Πάτρας, διὰ Ἀζαῖς

[ΔΓ'—398]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ανταλλάσσω Μ.
Μυστικά με δλους-ες. Γράψατε: Ἀν-
δρέαν Φάκαν. Ζαλόγγου 8, Ἀθήνας.

[ΔΓ'—399]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια με δλους-ες.
Μ. Τσάμη. Τσοῖτσα 24, Ἀθήναι.

Ἀτθίς

[ΔΓ'—400]

Σβυσμένη Ἑλπίς, Καρδιοκλέφτρα,
ἐγκάρδια συγχαρητήρια γιὰ τὸ ἄριστα
τοῦ διπλώματός σας.

Ολιμμένη Γοητεία

[ΔΓ'—401]

Ἄκρον Ψυχῆς, γιὰ τὴ γιορτοῦλα σου
δλόθερμες εὐχούλες.

Ολιμ. Γοητεία, Παρήγορος Ἀγγελος

[ΔΓ'—402]

ΓΟΥΣΤΑΥΕ, ΖΑΝ, ΙΒΑΝ, ΒΙΑΛΥ, ΑΝΡΥ. 5 κο-
ρίτσια ἀπὸ ἑνα κολλέγετο. ΟΡΙΕΤΤΑ

[ΔΓ'—403]

Ἀσάλυτη Ζωή, ποῦ ξεφύτρωσες; Ἰο-
νισσοχολείτσια δηλαδὴ ξεπεσμένους ἡ-
θοποιὸς τοῦ θιάσου Ἐ.

Σούζη

[ΔΓ'—404]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια με Διαπλάσο-
πουλα-ες ἀπὸ 10-14 ἐτῶν, Δ/σις: Ἡ-
ρῶ Τουφεξή, Τ. Κ. 146, Λευκωσίαν Κύ-
πρου, διὰ: Μαῦρο Διαμάντι

[ΔΓ'—405]

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Στεί-
λατε: Μαρῖανθην Λάζου, Κάροστον.
Κύκνειον Ἀσμα

[ΔΓ'—406]

Βενεταναϊκὴ Νύχτα, ἔσταιλα· συγγνώμη
γιὰ τὴν ἀργοπορία... Καρδιοκλέφτρα,
στέλλω... Μακ. Ἐντελθαῖς, ἐπίσης· πε-
ριμένω...

Βάνδα

[ΔΓ'—407]

Ἀλληλογραφῶ, ανταλλάσσω ἡθοποιὸς
με ἀγόρια-κορίτσια ἄνω τῶν 14 ἐτῶν
στὴν νέα Δ/ση: Μαρῖκα Μαυρομάτη, πα-
ραπλευρὸς νεοκτίστου Ἑθνικῆς Τραπεζῆς,
Κόρινθον.

Πασχαλιά

[ΔΓ'—408]

Ἀγραμπέλη, Ἐξυπνο Ἀστέρι, Γιο-
λάντα, τόσο γρήγορα με ξεχάσατε;
Πασχαλιά

[ΔΓ'—409]

Διαπλάσοπουλα-ες, ανταλλάσσω Μ.Μυ-
στικά. Δ/σις: κ. Ζαρκαδούλαν, Φροῦ-
ραρχον, Κοζάνη, διὰ: Καρδιοκλέφτρα

[ΔΓ'—410]

Διαπλάσοπουλα-ες, Ἐλπίζοντας στὴν
εὐγενικὰ σας ὑποστήριξη, προκηρύσ-
σουμε διδραχμο διαγωνισμό φωτογραφίας.
Προθεσμία δέμημος, βραβεῖα δύο.

Παρήγορος Ἀγγελος, Καρδιοκλέφτρα

[ΔΓ'—411]

Προκηρύσσουμε Διαγωνισμό ἀγράφων
ἡθοποιῶν. Προθεσμία δέμημος, συμμε-
τοχή 3 δρ. Περιμένουμε ἀπ' δλους.

Βρυσούλα. Χωρὶς Φτερά

[ΔΓ'—412]

Παρόδαμα. Στὴν ἀγγελία (ΔΓ'—394)
τοῦ 33 φύλλου ἀντὶ Χριστοφορίδην
διόρθωσα Χριστοφορίδην.

[ΔΓ'—413]

Σούζη, Ὅριεττα, μεγάλη ἐπιτυχία οἱ
ἀγγελίες θιάσου Χόλλυγουντ.

Ἀριστοκράτισσα

[ΔΓ'—414]

Θίαιος Χόλλυγουντ, τὸ τηλεφώνημα
πέτυχε;

Ἀριστοκράτισσα

[ΔΓ'—415]

Οριέττα, σὲ ξέρω χωρὶς νὰ με ξέρης.
Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Ἀπάν-
τησε.

Κουκλίτσα

[ΔΓ'—416]

Ἀεπτή Καρδούλα, γιὰτὶ δὲν γράφεις;
Δοῦξ τοῦ Ράτχστατ, πῶς πᾶν οἱ...
καυγάδες;

Ριθῆς

[ΔΓ'—417]

Ἀεβάντα μου, εὐχαριστῶ ποῦ με θυμή-
θηκες. Δὲν θὰ ἐλθῃς; Μυρτοῦλα

Πῶς θὰ περάσετε πρὸς εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσοτέρους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε,
—ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε,—γιὰ νὰ περάσετε τὴς Διακοπές.

Κε' ἑνὸς μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, με τὴς
400 του σελίδες, με τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ με
τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ**
1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932,
ποὺ ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις
μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
λευθῇτε τὸν καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ
περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**